

วันฟ้าสว่างที่เวียงดนามกลาง

โดย

สาวิกา ศาสตรพงศ์

เมื่อวันวิสาขบูชา ที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ได้ไปฟังธรรม ที่ มูลนิธิศึกษาและเผยแผ่พระพุทธศาสนา ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ บรรยายไว้ตอนหนึ่งว่า วันวิสาขบูชา เป็นวันที่โลกสว่าง จากความมืดมิดของความรู้ เมื่อเจ้าชายสิทธัตถะทรงตรัสรู้ความจริงของสรรพสิ่งในโลกว่า ไม่มีสิ่งใดที่เกิด ปรากฏ แล้วจะไม่ดับ เทียงเป็นสุข และเป็นตัวตนให้ยึดถือ ว่าเป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใด ได้เลย

เมื่อท่านรู้แจ้งอย่างนี้ ในวันสว่างแล้ว ก็ทรงมีพระมหากรุณา ทรงแสดงพระธรรม ให้ผู้ที่ได้สะสมความเข้าใจความจริงมา ได้รู้ตามด้วย ทำให้โลกสว่างเพิ่มขึ้น

บัดนี้ เวลาผ่านไป ๒,๖๐๐ กว่าปี โลกก็เกือบมืดอีกครั้ง ด้วยความรู้ เพราะพระธรรมคำสอน อันตรธานไปจากความเข้าใจ พุทธศาสนิกชนส่วนใหญ่ มุ่งเน้นไปที่พิธีกรรม ไม่มีการศึกษาคำสอนอย่างละเอียด รอบคอบ ให้ตรงตามที่ทรงแสดง

เมื่อสหยาธรรมชาวเวียดนาม ได้เรียนเชิญท่านอาจารย์ มาสนทนาธรรม เพื่อให้เข้าใจคำสอนที่ถูกต้อง ที่เวียดนามเป็นครั้งที่ ๓ (ครั้งแรก เมื่อปี ๒๕๕๕ ที่เวียดนามเหนือ ครั้งที่ ๒ ที่เวียดนามกลาง เมื่อปีที่แล้ว)

จึงมีความรู้สึกที่โลกกำลังจะเริ่มสว่าง ด้วยความเข้าใจอีกครั้ง

วันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗ คณะชมรมบ้านธัมมะ มศพ. ๑๑ ท่าน นำโดย ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ได้ออกเดินทางไปดำนัง ในวันเดินทาง มีผู้ร่วมเจริญกุศลหลายท่าน

คุณแก้วตา เอนกพุมิ รับท่านอาจารย์และพี่จืด มาส่งที่สนามบินสุวรรณภูมิและจัดการดูแลทุกสิ่งทุกอย่าง จนเรียบร้อย

คุณวันชัย ปกรณ์ธนภัทร นำกระเป๋าใบใหญ่ บรรจุของที่ระลึกจากมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา เป็นกระเป๋า เสื้อยืด มอบให้สหายธรรมเวียดนาม โดยคุณทวีชัย อยู่มนัธรรมา เจ้าเก่าผู้มีจิตศรัทธา คุณวันชัย ปกรณ์ธนภัทร ผู้แข็งแรงยังได้ช่วยเหลือยกกระเป๋า เข็นกระเป๋า ให้สมาชิกผู้ร่วมเดินทางที่มีอายุมากกว่า ๘๗ ปี ๓ ท่าน มากกว่า ๖๐ ปี ๕ ท่าน และ มากกว่า ๕๐ ปี ๒ ท่าน ส่วนอีกท่านหนึ่ง คือ คุณเล็ก จิราภรณ์ ศรีสมุทร นั้น ไม่ได้ร่วมเดินทางมาด้วยแม้ว่าจะได้ช่วยกันเข็นกระเป๋า เข้าแถวเช็คอินแล้วก็ตาม เพราะพาสปอร์ตหมดอายุก่อน ๖ เดือน เนื่องจากนับเดือนผิด

มีเหตุปัจจัยหลากหลาย ที่ทำให้จะอยู่ หรือ จะไปที่ไหนก็ตาม ปีก่อนมีคนผิดสถานที่ คือ ผิดสนามบิน แต่ก็ยังทันขึ้นเครื่องบิน ปีนี้ ผิดเวลาไป ๑ เดือน เลยไม่ได้ไปพร้อมกัน คุณเล็กต้องกลับไปทำพาสปอร์ตใหม่ แล้วจะตามไปที่หลัง พวกเราเอาใจช่วยให้มาพบกันที่เว้ หรือบานาฮิลล์ หรือที่ดำนังนะคะ

ได้ขึ้นเครื่องจากสุวรรณภูมิไปด้วยกัน ๑๐ ท่าน ตอนนี้อาจารย์ คุณยุพิน สุชลธาดา ที่ตัดสินใจมาด้วย เพราะเห็นว่าคณะ มีแต่ผู้สูงอายุ ไม่มีกำลังเรี่ยวแรงของหนัก จึงได้รับบทหนัก ยกกระเป๋าและสัมภาระต่างๆ ช่วยกับคุณแอ้ว นภา จันทรางศุสาวสวยหุ่นนางแบบที่ตั้งใจจะมาดูแลความสะดวกสบาย ให้ท่านอาจารย์และคณะ แต่ก็ต้องรับบทหนักด้วยเช่นกัน

อนุโมทนาในกุศลจิตของทุกท่าน ที่ร่วมมือกันคนละเล็กคนละน้อย ตามความถนัดและความสามารถ เพื่อให้การเผยแพร่พระธรรมของท่านอาจารย์ เป็นไปตามวัตถุประสงค์ คือ ให้ความเข้าใจความจริงกว้างขวางไปสู่ผู้สนใจ ไม่ว่าจะอยู่ไหนก็ตาม

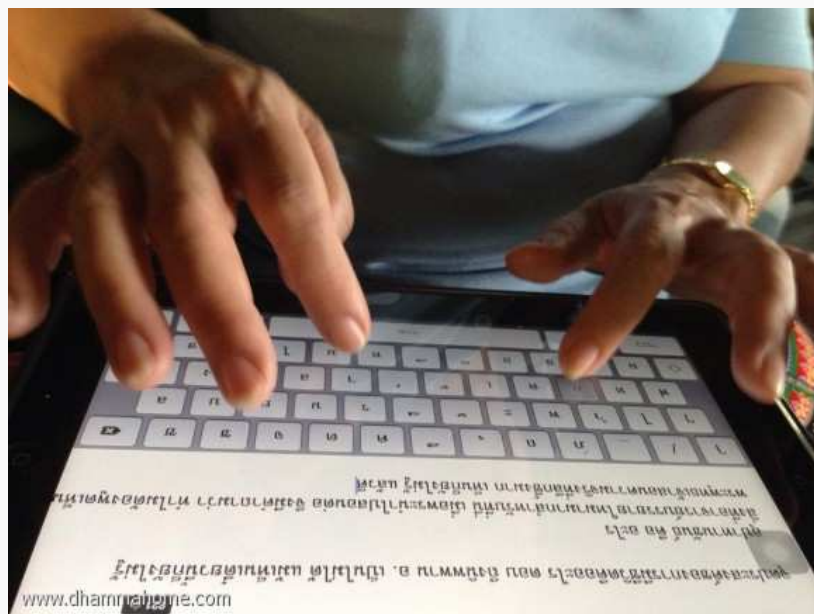
จากสุวรรณภูมิ ใช้เวลา ๑ ชั่วโมง ๕ นาที ก็ถึงไซ่ง่อน ต้องขึ้นกระเปาะไป
 สนามบินในประเทศ บินต่อไปดานัง ใช้เวลา ๑ ชั่วโมง เวลา ๑๗.๐๐ น. ก็ถึงดานัง
 ลูกๆ หลานๆ หนุ่มสาววัยสดใส สหายธรรมชาวเวียดนามมารอรับท่านอาจารย์ พวกเขานั่ง
 รถบัสต่อไปฮอยอัน เมืองโบราณที่รักษาสภาพเดิมไว้อย่างดี จนได้เป็นมรดกโลก ใช้
 เวลาอีก ๔๕ นาที ก็ถึงที่พัก ด้วยความอ่อนเพลีย(ตัวเราเองซื้ออยลส์ไม่ค่อยได้ผล)

โรงแรมที่พักอยู่ริมแม่น้ำที่บุน ร่มรื่นด้วยต้นไม้ สนามหญ้าเขียว เราต้องพัก
 สันทนาการที่นี่ ๕ วัน หวังว่าคงได้สาระจากพระธรรม พอที่จะเป็นประโยชน์ ต่อแฟน
 คลับ ที่ติดตามอ่านนะคะ

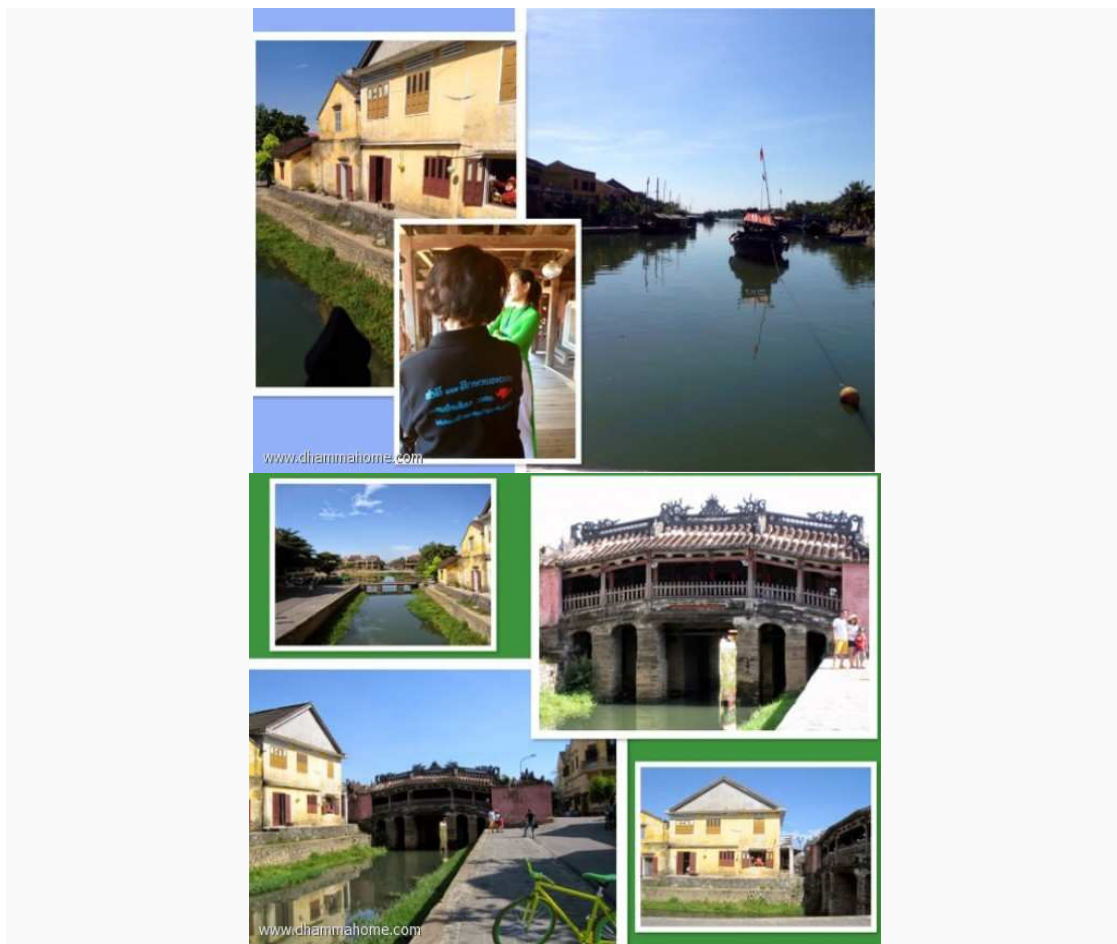
ฮอยอัน

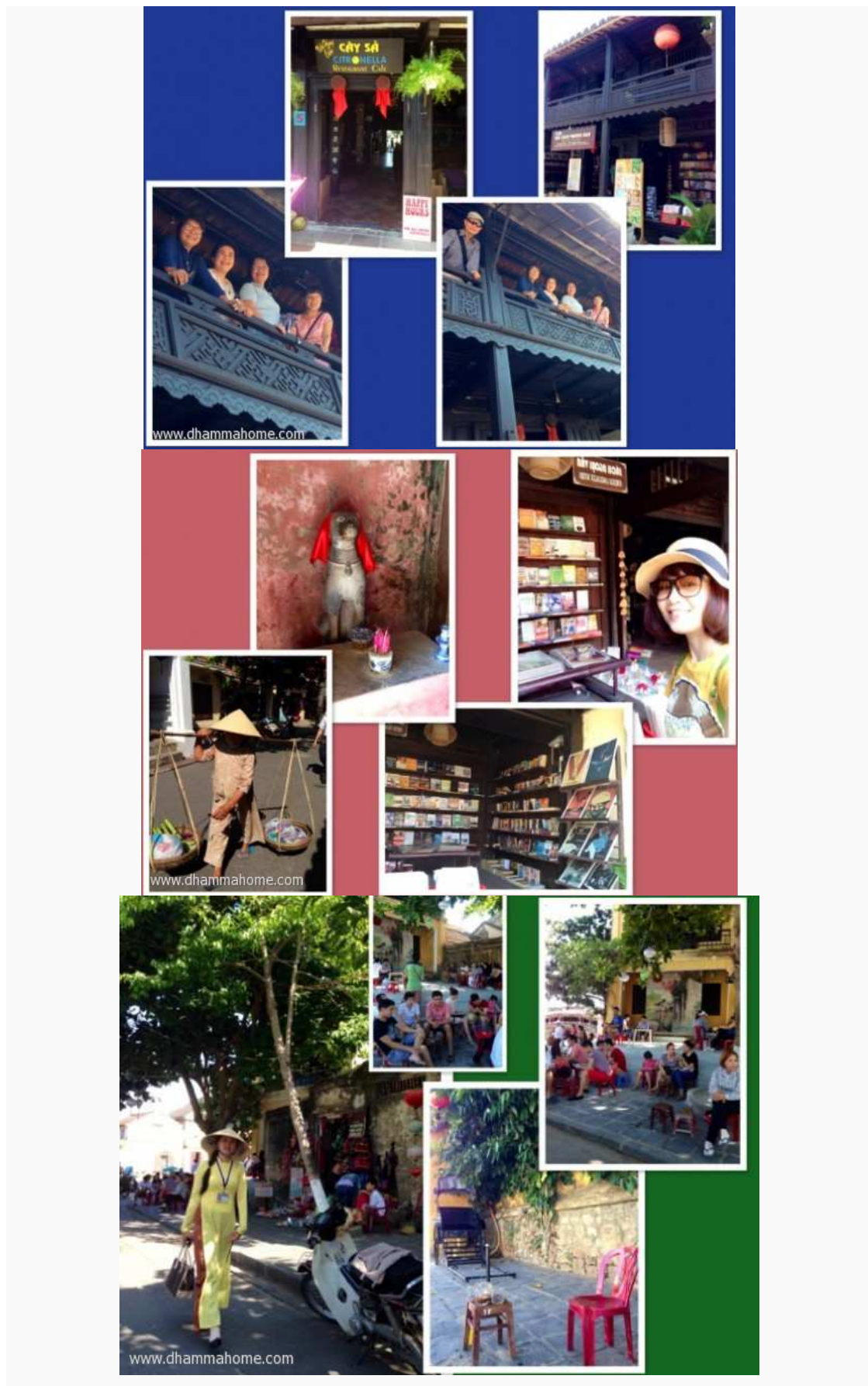
ทุกอย่างเป็นอนัตตาจริงๆ คือ ไม่เป็นไปตามความตั้งใจ ไปคราวนี้ตั้งใจอย่างแน่วแน่
 ว่า จะรายงานข่าวการสนทนาธรรมของท่านอาจารย์ทุกวัน รวมทั้งสถานที่ที่จะไปเที่ยว
 ชมด้วย เพราะดูโปรแกรมแล้ว มีเวลาว่างมาก แต่เอาเข้าจริง ไม่ใช่เวลาอย่างเดียวยที่
 เป็นตัวกำหนด เพราะพอเข้าพักที่โรงแรมวิ่งฮ้าง (ออกเสียงภาษาเวียตนามตามที่จำได้

ฟังดูเหมือนเสียงผึ้งบิน) ริมแม่น้ำทูโบนที่สวยงามแล้ว วันรุ่งขึ้นตอนเช้า เจ้าภาพพาทุกคนไปนั่งรถซิคโล (ภาษาฝรั่งเศส แปลว่า รถสามล้อถีบ) ชมเมืองโบราณฮอยอัน อายุกว่า 200 ปี อดีตเมืองท่าสำคัญของเวียดนามกลาง ที่เก็บรักษาความโบราณเก่าแก่ไว้อย่างมีชีวิต จนได้ได้เป็นมรดกโลก เป็นจุดขายแก่นักท่องเที่ยว จึงเห็นนักท่องเที่ยวต่างชาติมากมายเดินเที่ยวเล่นในบริเวณเมืองโบราณ ที่เป็นถนนสำหรับรถสามล้อถีบและคนเดินเท่านั้น

ในบริเวณเมืองโบราณมีตึกแถวและบ้านไม้แบบโบราณที่มีคนอยู่อาศัยจริงๆ เป็นร้านค้าขายของที่ระลึก ร้านอาหาร ได้ชมสะพานไม้แบบญี่ปุ่น สัญลักษณ์ของฮอยอัน ที่ใครมาต้องถ่ายภาพไว้เป็นที่ระลึก ที่ดินสะพานเป็นบ้านไม้เก่าแก่เป็นที่แสดงและขายผ้าปัก และของที่ระลึกอื่นๆ บ้านหลังนี้มีประวัติยาวนาน เป็นเหมือนพิพิธภัณฑ์พื้นบ้าน มีเสาไม้ใหญ่ๆ หลายต้น ชั้นล่างเป็นห้องโถงที่สูงมาก ไกด์เวียงนากพูดไทยได้ อธิบายว่า ต้องทำอย่างนี้เพราะในหน้าฝน (ที่เวียงนากกลางมีเพียง ๒ ฤดู คือ ฤดูแล้งกับฤดูฝน) ฝนจะตกหนัก และน้ำจะท่วมอย่างรวดเร็ว ต้องขนเครื่องใช้ในบ้านขึ้นชั้นบน โดยชักรอกขึ้นจากห้องโถงนี้ไปไว้ข้างบน ประตุทำเป็นลิ้นทอดออกได้ เพื่อขนของขนาดใหญ่ ฝาบานก็ทำเป็นไม้ระแนงโปร่ง เพื่อให้น้ำไหลเข้าออกได้อย่างสะดวก แต่น้ำท่วมที่ฮอยอัน ใช้เวลาไม่นาน เพียงวันสองวันเท่านั้น น้ำก็แห้ง เพราะเวียงนากได้ชื่อว่า เป็นดินแดนแห่งแม่น้ำ ๑๐๐ สาย และริมทะเลยาวเหยียด ตั้งแต่เหนือจรดใต้ ๓๐๐๐ กว่ากิโลเมตร น้ำจึงไม่ขังอยู่นาน

ช่วงนี้เป็นหน้าแล้ง แดดร้อนมาก ประมาณ ๑๐ โมงเช้า แดดก็ร้อนจัด อุณหภูมิสูงเกือบ ๔๐ องศา ตอนกลางวันอาจถึง ๔๑ องศา ในโปรแกรมการท่องเที่ยว จึงมีแต่เช้า และตอนเย็นหลัง ๔ โมง ตอนกลางวันให้พักผ่อนในโรงแรม หมวกหัวแหลมแบบเวียดนามเป็นสิ่งที่เหมาะกับสภาพอากาศมาก เพราะเบา บังแดดได้มาก และสามารถใช้เป็นพัดได้ด้วย

www.dhammadhome.com

www.dhammadhome.com

เมื่ออากาศเริ่มร้อน ก็เริ่มระลึกได้ว่า เพียงเห็นสิ่งที่ปรากฏให้เห็น และเห็นเพื่อ ลืมเท่านั้นเอง กลับไปพักผ่อนในห้องเย็นๆ ที่โรงแรมน่าจะดีกว่า (คงไม่ใช่สติแต่อย่างใด คงเป็นโทษจากความร้อน ทำให้เกิดโรคะที่อยากอยู่ในที่สบายกว่า และสัญญาที่เกิดจากการฟังทำให้เหมือนมีปัญญาระลึกได้ว่า เห็นเพียงสิ่งที่ปรากฏให้เห็นได้เท่านั้น แต่ถ้าอากาศกำลังสบาย ไม่ร้อนเกินไป ก็คงจะเดินชมเมืองโบราณจนทั่วแน่ๆ แต่เมื่อกระนั้นเมื่อนั่งรถสามล้อผ่านสะพานสวยๆ หลายแห่งที่ประดับโคมไฟงดงาม ก็หายมึนบั่นมือว่า ค็นนี้จะเดินมาเที่ยวชมอีกครั้ง)

หลังรับประทานอาหารกลางวันที่เจ้าภาพจัดเลี้ยงที่โรงแรมวู้งฮิ่งแล้ว ทางเจ้าภาพเตรียมห้องประชุมสำหรับสนทนาธรรมในเวลา ๔ โมงเย็น ที่ชั้นสองของภัตตาคารในโรงแรม ซึ่งสะดวกมาก เพราะเดินไปมาเองได้ ไม่ต้องใช้รถ และบรรยากาศ

ก็สวยงาม แต่พอใกล้เวลาสนทนาธรรม เจ้าภาพก็มาเคาะประตู ด้วยสีหน้าวิตกกังวลว่า ต้องย้ายสถานที่สนทนาธรรมแล้ว เพราะโรงแรมไม่อนุญาตให้ใช้สถานที่ เนื่องจากมีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาสอบถามรายละเอียดเรื่องการประชุมกันของภิกษุ แม่ชี และชาวต่างชาติ ทางโรงแรมกลัวจะถูกปิด เพราะกฎหมายที่นี่แรงมาก พวกเราอาจจะไม่ค่อยเข้าใจ คิดว่า เวียดนามเป็นประชาธิปไตย แต่จริงๆแล้วยังเป็นสังคมนิยมที่มีรัฐบาลพรรคเดียว แม้ทางเศรษฐกิจ จะปล่อยเสรีบ้างก็ตาม ภายหลังไกด์พูดไทยได้อธิบายให้ฟังว่า มีการชุมนุมที่อ้างว่าเป็นการประชุมทางศาสนา แต่แอบแฝงด้วยการต่อต้านรัฐบาล จึงต้องตรวจสอบอย่างเข้มงวด เหตุการณ์นี้ทำให้เราตื่นเต้นมาก เพราะหลังจากนั้นเจ้าภาพพานั่งแท็กซี่ไปตามทุ่งนา เข้าไปในป่าไผ่ ริมแม่น้ำสายเล็กๆ ดูห่างไกลความเป็นเมืองมาก ทั้งๆที่ใช้เวลาเดินทางประมาณ ๑๕ นาที ติดป้ายไว้ข้างหน้าว่า Red Bridges Hotel แต่เป็นคล้ายๆร้านอาหาร บรรยากาศก็ดี ลมพัดเย็นสบาย เมื่อไปถึงมีสหัชกรรมเวียดนามนั่งรออยู่แล้วหลายคน มีพระภิกษุที่เคยฟังจากไซ่ง่อนมาด้วย มีแม่ชี และคนใหม่ๆ อีกหลายคนที่ไม่เคยรู้จักรวมทั้งคนเก่าที่เคยรู้จักแล้ว

ภายหลังได้ทราบว่า มีตำรวจนอกเครื่องแบบ เข้าไปนั่งฟังด้วย เพื่อดูว่า การประชุมนี้ไม่เกี่ยวกับการต่อต้านรัฐบาล คิดเล่นๆว่า ตำรวจคนนั้นอาจจะฟังแล้วเข้าใจ ธรรมะ แล้วหันมาศึกษาอย่างจริงจังก็ได้ แต่คงเป็นไปได้ยาก อาจจะคิดว่า พูดยเป็นรหัสลับว่า เห็นเป็นธรรมะ ไม่ใช่ตัวตน ไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่บุคคล ปานนี้คงยังนั่งถอดรหัสลับไม่ได้ จึงไม่ได้ติดตามไปที่เว้ หรือที่อื่นๆ อีก

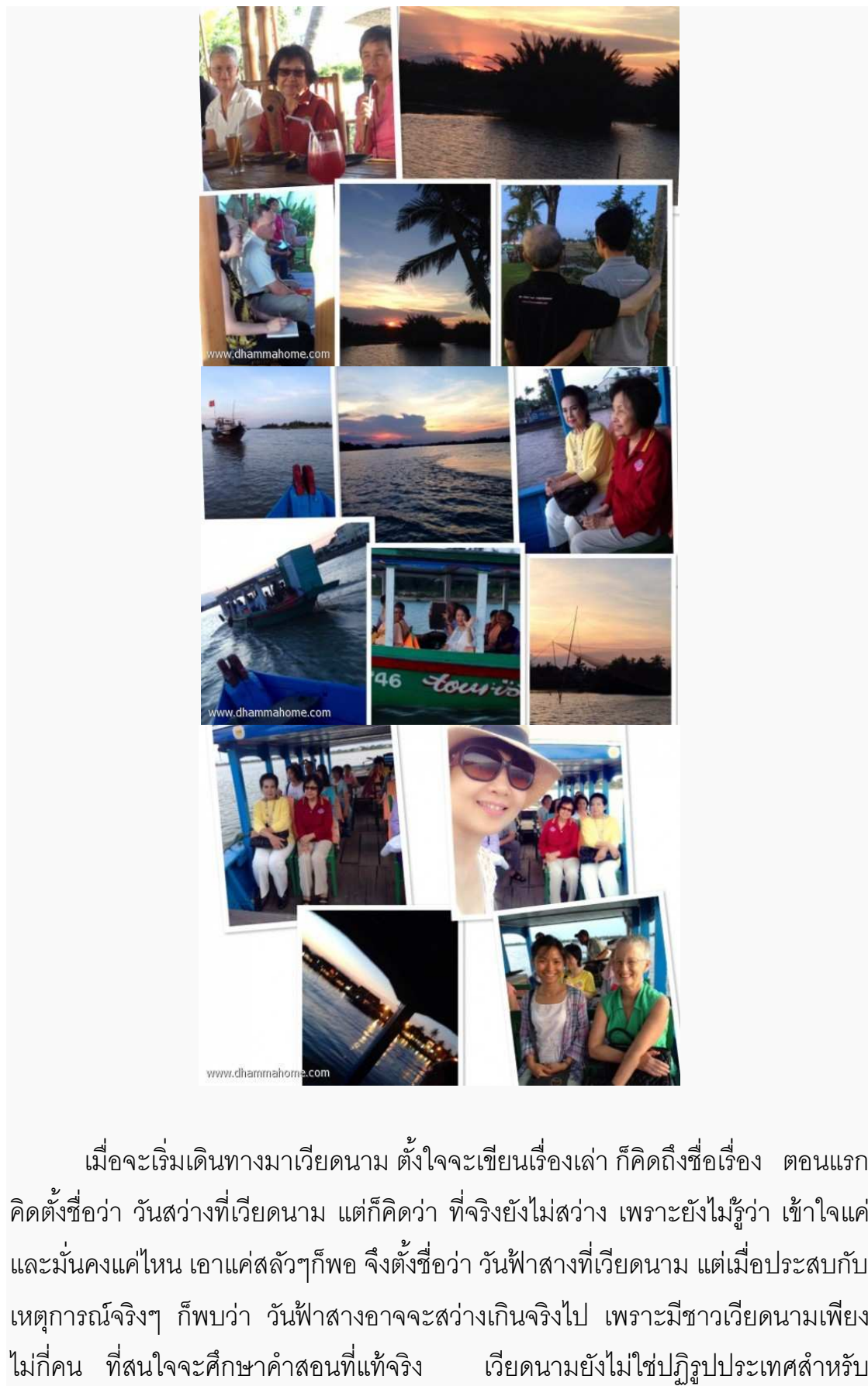

และตอนเย็นวันนั้น ชั่วร่าห์ก็มาบอกว่า ถ้าจะส่งรายงานการสนทนาธรรมมาที่มูลนิธิฯ ทางเวียดนามขอให้ยามีคำว่า เวียดนาม ฮอยอัน รายชื่อหรือภาพของชาวเวียดนามที่ร่วมสนทนาธรรม

เมื่อท่านอาจารย์ทราบเรื่อง ก็บอกให้ลบออกให้หมด แต่ก็ส่งมาให้ ๑ ตอนแล้ว ซึ่งคุณวันชัย ภู่งาม ก็ได้กรุณาลงภาพประกอบเรื่อง และอาจารย์คำปันก็ลงเรื่องในกระดานสนทนาไปแล้ว เลยไม่ได้เขียนตอนต่อไปด้วยประการฉะนี้ แม้อีกหลายวันต่อมา ชั่วร่าห์จะบอกว่าสามารถเขียนลงได้แล้ว ก็หมดอารมณ์เขียนเสียแล้ว (เป็นสำนวน ไม่ได้หมายความว่า ไม่มีอารมณ์ คือ สิ่งที่เกิดขึ้น เพราะเมื่อมีจิต ต้องมีสิ่งที่จิตรู้หรืออารมณ์ตลอดเวลา)

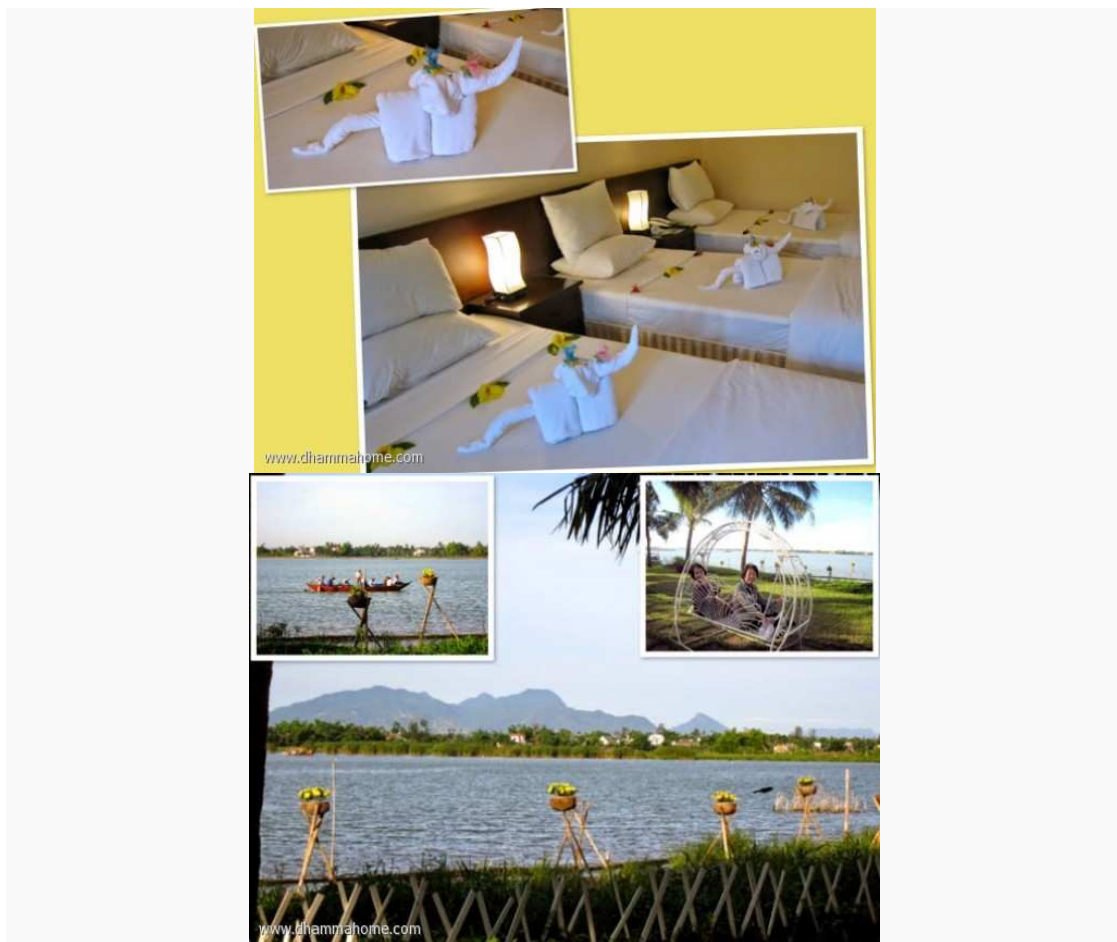

การศึกษาพระธรรม ยังไม่ใช่ประเทศที่ควรเกิด เพราะยังมีราชภัย คือ ภัยจากรัฐที่ขัดขวางการศึกษา คนไทยโชคดีมากที่จะศึกษาอย่างไรก็ได้ ข้อสำคัญคือ เมื่อเกิดมาในประเทศที่สมควร ได้พบสัตบุรุษแล้ว ฟังธรรมจากท่านหรือยัง ทั้งๆที่จะฟังเมื่อไรก็ได้ ฟังมากเท่าไรก็ได้ ไม่มีใครห้าม บางคนสงสัยคนเวียดนามที่มีโอกาสน้อยจะได้ฟังธรรมที่แท้จริง บางคนสงสัยคนไทยที่เกิดมามีโอกาสได้ฟังแล้ว แต่ไม่ฟัง จริงๆ แล้วใครน่าสงสัยมากกว่ากัน

จบเสียแล้ว ลืมเล่าเรื่องสนทนาธรรมอีกแล้ว เห็นเพื่อลืม ฟังเพื่อลืมเหมือนเคย เพราะปัญญายังไม่เกิดขึ้นทำกิจคือรู้ แต่โลภะเกิดทำกิจติดข้องกับสิ่งที่เห็น สิ่งที่ได้ยิน จึงได้จำมาแล้วได้ยืดยาวเกินจำเป็นเช่นนี้ ทั้งๆที่สิ่งที่ควรจำคือพระธรรมที่นำมาสนทนาก็ไม่จำ ความจริงจำทุกขณะ แต่ความจำนั้นสั้นมาก เหมือนรอยขีดในน้ำ หายไปทันทีที่ฟังจบ ขออภัยด้วย คราวหน้าจะจดไว้มาเล่าให้ฟัง เพื่อให้คุ้มค่ากับการเสียเวลาอ่านค่ะ

อยู่ฮอยอัน 5 วัน สหายธรรมชาวเวียดนาม จัดสนทนาธรรมทั้งเช้าและบ่ายเกือบทุกวัน ยกเว้นวันแรก ที่พาท่านอาจารย์และคณะ นั่งซีลไปชมเมืองโบราณ และตอนเย็นวันหนึ่งพานั่งเรือชมแม่น้ำทูโบน ส่วนวันอื่นๆ แล้วแต่อัธยาศัย ว่าใครจะอยู่ร่วมสนทนาธรรม หรือเที่ยวชมสถานที่สำคัญต่างๆ ไปซื้อของในเมืองเก่า โดยจ่ายค่าไกด์พูดภาษาไทยได้ ค่าพาหนะและค่าเข้าชมสถานที่เพิ่มเติม ตามที่ตกลงกัน เมื่อไปถึงแล้วจะเปลี่ยนใจไม่ไปชมอะไรเลยก็แล้วแต่ เพราะมีหลายท่านที่จ่ายเงินแล้ว แต่พอเห็นแสงแดดจัด อากาศร้อนอบอ้าว ก็ยอมแพ้ ขออยู่เจริญกุศลดูแลท่านอาจารย์ระหว่างสนทนาธรรม เช่นคุณภา เป็นต้น ส่วนท่านภคดลนั้นยืนหยัดสนทนาธรรมอย่างเดียว หรือจะไปเที่ยวชมสถานที่ ก็ต่อเมื่อท่านอาจารย์ไปด้วยเท่านั้น ส่วนคุณยุพินช่วยดูแลเครื่องบินที่เสี่ยง มีบางครั้งติดตามไปซื้อของฝากด้วย ส่วนเราก็เหมือนเดิม คือ เที่ยวชมให้ครบทุกแห่งเพื่อนำมารายงาน ให้สมาชิกชมรมบ้านธัมมะได้

อ่าน ส่วนการสนทนาธรรมนั้น ท่านจักรกฤษณ์คงช่วยเพิ่มเติมให้เหมือนทุกครั้งที่ร่วมสนทนาธรรมด้วย

ได้ไปเที่ยวชมเทวสถานหมีเซิน (My Son Sanctuary) ห่างจากเมืองโบราณไปประมาณ 30 กม. ออกไปนอกเมืองผ่านทุ่งนา สระบัวหลวงสีชมพูที่มีมากมายสองข้างทาง (จนมีเม็ดบัวสดแกะเปลือก แล้วเอาใส่ในเขียวขมๆ ออก ขายเป็นกิโล กิโลละ 150,000 ดอง ประมาณ 225 บาท) สหายธรรมเวียดนามซื้อมาฝาก และภายหลังซื้อเองที่ตลาดสด งอนล้ำ ภาษาเวียดนาม แปลว่า อร่อยมาก) จุดหมายปลายทางคือภูเขาพันแมว ที่มองเห็นไกลๆ หมีเซิน แปลว่า ภูเขาที่สวยงาม เวียดนามมีภูเขามากมาย ไปที่ไหนก็จะเห็นทิวเขาซับซ้อน เพราะมีภูเขาถึง 70% ของพื้นที่ ถ้ารวมทะเลสาบด้วย ก็จะมีถึง 90% เมื่อเป็นที่ราบเขาจึงปลูกข้าว ปลูกผักกันทุกบ้าน ไม่ปล่อยให้ว่างเลย เพราะพื้นที่เพาะปลูกมีน้อย

เทวสถานหมีเซิน หรือ กลุ่มปราสาทหมีเซิน เปิดให้เข้าชมตั้งแต่ปี ค.ศ. 1995 และได้รับประกาศเป็นมรดกโลกในปี 1999 พร้อมกับเมืองมรดกโลกฮอยอัน หุบเขาหมีเซินเป็นที่อยู่ของชนเผ่าจาม (เวียดนามมี 54 ชนเผ่า) ชนเผ่าจามเป็นชาวอินเดียนับถือศาสนาฮินดู ตั้งรกรากอยู่ที่เวียดนาม และสร้างกลุ่มปราสาทขึ้นตั้งแต่ศตวรรษที่ 4 นับได้เป็นร้อยๆแห่ง อยู่กระจัดกระจายตามป่าเขาในบริเวณนี้ เมื่อสงครามเวียดนาม ปีค.ศ. 1969 สหรัฐได้ทิ้งระเบิดปี 52 ถล่มหมีเซิน เพื่อฆ่าทหารเวียดกง ทำให้เทวสถานถูกทำลายไปมากมาย (มีความรู้สึกไม่ค่อยดีกับตำรวจโลกที่แสดงบทบาทเป็นผู้พิทักษ์ แต่จริงๆ แล้ว ทำลายมากกว่า ทั้งโบราณสถานและชีวิตผู้คนเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง)

เมื่อลงจากรถตู้ ต้องเดินเข้าไปอีกหลายร้อยเมตร แต่โชคดีไกด์บอกว่า เป็นญาติกับคนเฝ้าประตู สามารถนั่งรถไปใกล้ที่สุด ความจริงก็เดินอยู่ได้ร่มไม้ แต่อากาศร้อนจัด เดินน้อยหนอย่อมดีกว่า เมื่อเข้าไปถึงก็ชมการแสดงศิลปะของชนเผ่าจาม ซึ่งสวยงามมาก ใช้เวลาสั้นๆ ไม่ทันเบื่อ เหมือนศิลปะศรีลังกากับเขมร มีการรำรำของอัปสรา แล้วพาไปชมเทวาลัยหลายๆ แห่ง ซึ่งพวกเราผู้สูงวัยขอชมใกล้ๆ อยู่กับพื้น ไม่ต้องขึ้นบันไดสูงหรือปีนภูเขา ได้ดูแค่ 2 – 3 หลัง ก็เพียงพอแล้ว เพราะที่อื่นๆ ก็คิดว่าเหมือนกัน เป็นเหมือนปราสาทนครวัด นครธมของเขมร แต่เล็กกว่ามาก แต่ก็ เป็นสถานที่น่าดูน่าชม สมเป็นมรดกโลก ถ้าไปกันเอง สามารถซื้อทัวร์ได้จากโรงแรม

ที่พัก มีให้เลือกแบบไปรถตู้กลับทางเรือล่องมาทางแม่น้ำทูโบน ใช้เวลา 1 วัน หรือไปกลับโดยรถตู้ ใช้เวลาครึ่งวัน ชมเสร็จแล้ว มีผู้ทวงถามว่า ไหนว่าจะพาไปมายชันไงล่ะ ทำไม่ไม่พาไป ภาษาอังกฤษเขียนว่า My Son ก็จริง แต่เวียดนาม อ่านว่า หมี่เซิน ก็ที่เดียวกันแหละค่ะ

มีอีกวันที่ประทับใจ คือ นั่งเรือชมแม่น้ำทูโบน ซึ่งอยู่ทางทิศเหนือของหุบเขาหมี่เซิน และไหลลงทะเลที่เมืองฮอยอัน เรานั่งเรือจนถึงปากแม่น้ำ ชมพระอาทิตย์ตกและ

โคมไฟที่ประดับอยู่ตามร้านอาหารและบ้านเรือนริมแม่น้ำยามค่ำคืน ร่วมกับสหาย
 ธรรมชาวเวียดนาม ก่อนลงเรือที่ทำเรือใกล้ๆโรงแรมที่พัก คุณนภา คนสวยใจดี เลี้ยง
 นึกมีเยอะ (ภาษาเวียดนามตามที่ได้ยิน นึก แปลว่า น้ำ มีเยอะ แปลว่า อ้อย นึกมีเยอะ
 คือน้ำอ้อยสดคั้นใส่มะนาว หรือส้มจี๊ด งอนล้ำ อร่อยมาก ชื่นใจจริงๆ) ราคาแก้วละ
 10.000 ดอง (15 บาท) ขอขอบคุณและอนุโมทนา ขอให้คนสวยใจดีเจริญด้วยกุศลทุก
 ประการยิ่งๆขึ้นไปนะคะ

เช้าวันรุ่งขึ้นไกด์พาไปดูสวนผัก ที่ต้องซื้อบัตรเข้าชม มีหลายสวน ที่พาเราไป ไม่ค่อยยิ่งใหญ่สัก มองรอบๆ ก็พอ เพราะหลายคนไม่อยากตากแดด รีบดู ถ่ายภาพ แล้วไปเมืองเก่าเพื่อดูของที่ระลึก

ให้ทุกคนทานเหมือนเดิม ไม่แปลกใจเลยว่า ทำไมถึงเกิดมาสวยและงามพร้อมอย่างนี้ คงเพราะสะสมอภัยภัยเอาไว้เพื่อคอยช่วยเหลือทุกคนตลอดเวลาเช่นนี้เอง

www.dhammadhome.com

www.dhammadhome.com

www.dhammadhome.com

เย็นก่อนวันสุดท้าย สหายธรรมเวียดนาม คือ คุณเชินและคุณมาย (Son and Mai) ที่ย้ายจากฮานอยไปทำโฮมสเตย์ที่ฮอยอันเชิญไปรับประทานอาหารเย็นที่บ้านกลางทุ่งนา ใกล้ๆสถานที่สนทนาธรรมแห่งที่ 2 หลังจากย้ายจาก Red Bridges Hotel บ้านของเธอยามโพล้เพล้นั้นดูเงียบสงบ น่ารัก มีป้ายต้อนรับเขียนว่า

Dear Nama and Rupa,

Do you enjoy Lobha?

These Nama and Rupa enjoy very much ค่ะ เพราะอาหารเวียตนามขนาน
 แท้ นั้นจัดอย่างสวยงามและงอนล้ำ (อร่อยมาก) พวกเราฉลองศรัทธาเสียอิมแปิ้ลลิ้มไป
 สนิทเลยว่า เป็นเพียงสิ่งที่ปรากฏให้เห็นและให้ลิ้มรสเท่านั้นเอง ไม่ใช่สัตว์ บุคคล
 ตัวตน เป็นธรรมชาติอย่างหนึ่งที่เกิดแล้วดับไปอย่างรวดเร็ว กว่าจะนึกได้ก็ผ่านไปนาน
 มากแล้ว จนกลับมาเขียนถึงเหตุการณ์ย้อนหลัง จึงพอนึกขึ้นได้บ้างว่า สิ่งที่ผ่านไป
 แล้วเป็นอะไร แต่ก็ยังดีกว่าก่อนฟังธรรมะมาก เพราะก่อนหน้านี้ไม่เคยได้ยินได้ฟังเลยว่า ทุก
 อย่างเป็นธรรมะ ไม่ใช่ตัวตน ไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่บุคคล แล้วจะคิดนึกได้อย่างไรว่า แต่
 ละขณะที่เกิดปรากฏเป็นธรรมะ แม้จะยังไม่ตรงขณะเดี๋ยวนีที่กำลังปรากฏก็ตาม เป็น
 เพียงความคิดนึกย้อนหลังก็ยังดีกว่าเดิมมากทีเดียว ยังไม่ใช่ปฏิบัติ คือ ระลึกทันที

ตรงลักษณะของสภาพธรรมะที่กำลังปรากฏ แต่ก็มีศรัทธามั่นคงในหนทางนี้ คือ ฟังให้เข้าใจเรื่องราวของลักษณะของสภาพธรรมะที่กำลังปรากฏก่อน เมื่อเข้าใจแล้ว ความเข้าใจก็จะทำหน้าที่ของความเข้าใจ คือระลึกได้เอง

ก่อนจากฮอยอันได้ไปชมหมู่บ้านเครื่องปั้นดินเผา ที่สืบต่ออาชีพนี้มานานนับร้อยๆปี อยู่นอกเมือง เก็บค่าผ่านประตูด้วย คุณยายอายุ 82 สาธิตวิธีปั้นกระถาง และให้ลองทำ แต่ไม่มีใครยอมทดลอง ยายเลยนำสินค้ามาขาย ช่วยอุดหนุนคนละเล็กละน้อย เดินดูหลังเดียว ก็บอกไกด์ให้พากลับไปสถานที่สนทนาธรรม เพื่อร่วมสนทนาธรรมอีกครั้ง

อาหารกลางวันมื้อสุดท้ายที่ฮอยอัน คุณท่าย (Mr. Tran Van Thai) ผู้จัดชาวเวียดนามที่สนใจศึกษาและเข้าใจธรรมะด้วย พาไปร้านอาหารที่สวยงามมาก ริมน้ำทูโบน ที่เงียบสงบ ร่มรื่น

ซินจ่าว (สวัสดี) และลาก่อนฮอยอัน กำเ็น (ขอบคุณ) ที่ต้อนรับอย่างดี ค่ะ ฮอยอันเป็นเมืองที่มีเสน่ห์จริงๆ โอกาสหน้าคงได้กลับไปเยือนอีก เพราะมีสถานที่ท่องเที่ยวหลากหลาย ทั้งใหม่และเก่าผสมผสานอย่างลงตัวและยังปลอดภัย สามารถเที่ยวเดินเล่นยามค่ำคั่นคูเมืองเก่า ที่มีสะพานข้ามแม่น้ำหลายแห่ง ประดับด้วยโคมไฟโบราณหลายสีสวยงาม แม้เป็นเพียงสิ่งที่ปรากฏให้เห็น แต่ก็ต้องเป็นกุศลวิบากด้วย จึงจะได้เห็นสิ่งสวยงามเช่นนี้

มะม่วงหล่นที่เว้

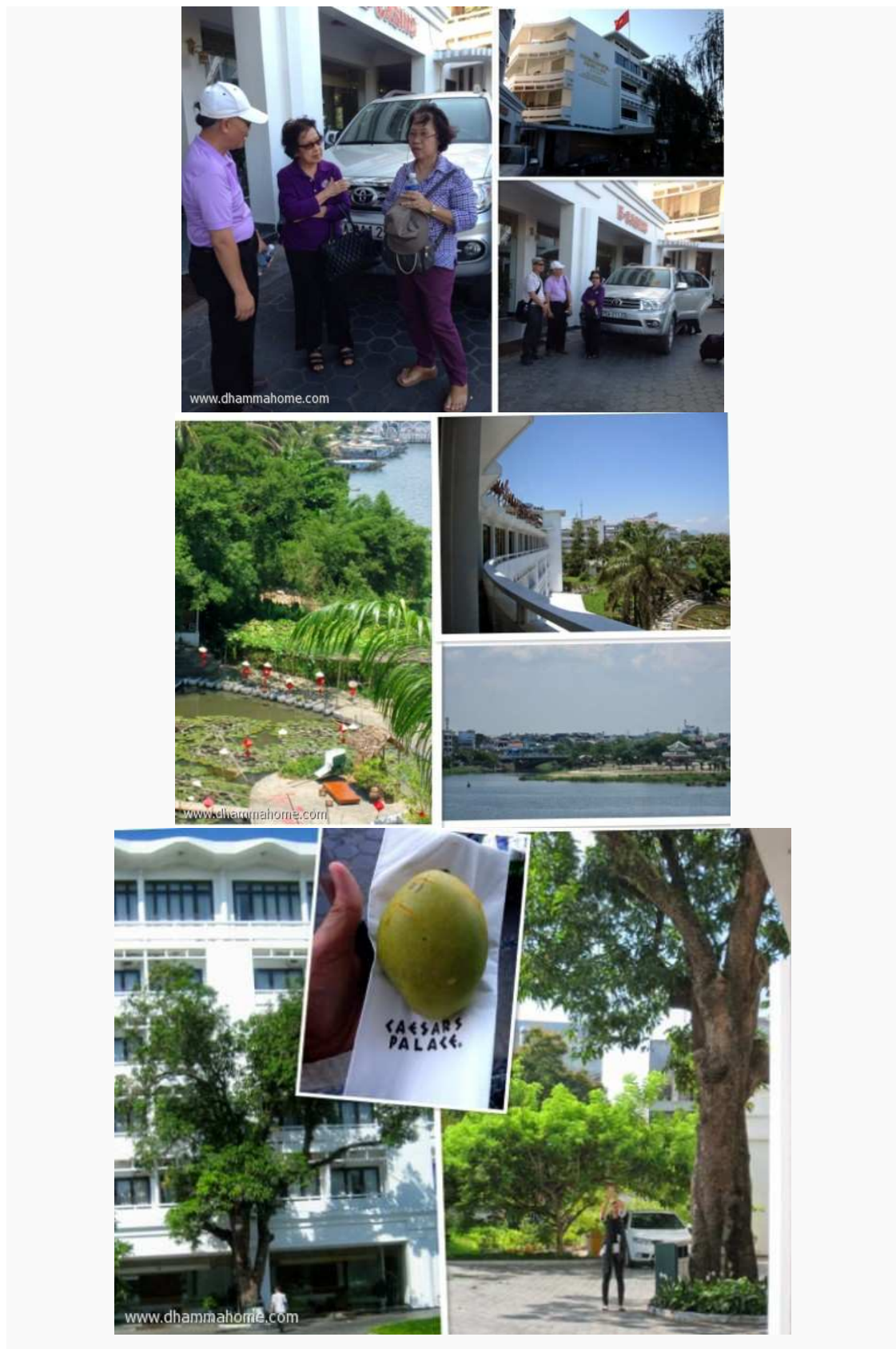
หลังจากรับประทานอาหารกลางวันที่ฮอยอัน ก็นั่งรถบัสดูพร้อมไปกับสหายธรรม เวียดนามบางส่วนไปไว้ ระยะทางประมาณ 140 กม. แต่ใช้เวลาเดินทาง 3 - 4 ชั่วโมง เพราะต้องวิ่งด้วยความเร็วไม่เกิน 60 กม./ชม. ตามกฎหมายกำหนด จากฮอยอันมาทางถนนเลียบหาดทรายยาวเหยียด สองข้างทางร่มรื่นและสวยงามด้วยต้นมะพร้าวและโรงแรมน้อยใหญ่ รถจอดรับคุณป๋องที่เดินทางจากกรุงเทพฯ มาสมทบที่นี่ จากดานังรถเริ่มขึ้นภูเขาสูง ข้ามภูเขาหลายลูก มองทางขวาจะเห็นหาดทรายขาวโค้งเป็นรูปครึ่งวงกลมสวยงาม ทราบว่า หาดทรายที่ดานังสวยติดอันดับ 1 ใน 6 ของโลก

คุณท้ายชี้ให้ดูหมู่ตึกสีขาวบนยอดเขาสูงหนึ่งว่า นั่นคือ บานาฮิล ที่เราจะแวะพักบนนั้นอีก 2 คืน ระหว่างทางมีการสนทนาธรรมระหว่างเวียดนามกับคุณซำร่าห์และคุณโจนาธาน ส่วนคนไทยก็เพลิดเพลินกับทิวทัศน์ข้างทาง และสนทนากันเรื่องบ้านเมืองที่มาจากด้วยความเป็นห่วงใยเพื่อนร่วมรบหน้าจอและในที่ชุมนุม เสียหายที่ไม่ได้อยู่ร่วมในวันชุมนุมใหญ่วันที่ 26 พ.ค. 57 ซึ่งหมายมั่นปั้นมือว่าจะเป็นส่วนหนึ่งของหลายสิบล้านคน แต่ทุกวันในฮอยอันก็ได้ติดตามข่าวที่สหายธรรมส่งผ่านทาง Line รู้ความคืบหน้าเกือบตลอดเวลา

มาถึงโรงแรมเอื้องยาง (แปลว่า แม่น้ำหอม) ที่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำเอื้อง เวลาใกล้ 4 โมงเย็น ยืนคอยเช็คอินได้ต้นมะม่วงใหญ่หน้าโรงแรม สังเกตดูว่า เป็นมะม่วงไข่ต้นใหญ่มากที่ออกลูกดก หลายลูกแก่สุกเหลือง มีลูกหนึ่งหล่นมาตรงหน้า พอดีกับมีข่าวจาก Line ว่าเมืองไทยปฎิวัติแล้ว ตรงตามทฤษฎีมะม่วงหล่นของอาจารย์ธีรยุทธ์ บุญมี พอดี แฮ่! โลงออกไปที่ อะไรก็ติดขัดไปหมด ทำอะไรก็ไม่ได้ มีแต่ผิดรัฐธรรมนูญ กลัวจะประทะกันด้วยกำลังทำให้มีคนไทยด้วยกันบาดเจ็บล้มตาย ให้ทหารมาดูแลความสงบก็ดีแล้ว ดีใจที่สุดที่ทหารปฎิวัติ ขอขอบคุณค่ะที่มาทันเวลาพอดี

เมืองเว้เป็นเมืองหลวงเก่าของเวียดนามในสมัยราชวงศ์เหงียน พ.ศ. 2345 – 2488 (อายุน้อยกว่ากรุงเทพมหานคร) ส่วนใหญ่จะเป็นป้อมปราการ พระราชวังหลวง และสุสานจักรพรรดิที่หลงเหลือจากการถูกล้อมจากสงครามเวียดนาม ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกในปี พ.ศ. 2536 เป็นเมืองที่เงียบสงบ มีแม่น้ำเหืองไหลผ่าน (แม่น้ำเหือง แปลว่า แม่น้ำหอม เพราะตามลำน้ำปลูกสมุนไพร มีการต้มสมุนไพร แล้วนำเศษสมุนไพรที่ต้มแล้วทิ้งลงแม่น้ำ ทำให้ตอนบ่ายๆ จะได้กลิ่นหอมสมุนไพรจากแม่น้ำ ตามคำบอกเล่าของไกด์ แต่ไปอยู่ 5 วัน ลิ้มรสกลิ่นแม่น้ำหอม เลยไม่ทราบว่าหอมจริงหรือเปล่า สมุนไพรที่ว่านี้ เป็นหญ้าได้ต้นยูคาลิปตัส นำมาเคี้ยวจนได้เป็นน้ำมันแล้วใส่เปลือกต้นยูคา ได้น้ำมันยูคาที่วางขายอยู่ทั่วไป ทางเวียดนามเลือกมาเป็นของฝากคนไทย แยกกลับกันมาจนน้ำหน้ากระเป๋ากินทุกคน) แม่น้ำสายนี้ใสสะอาด ดูสงบร่มเย็นสวยงาม

มีผู้ร่วมสนทนาธรรมที่นี่มากกว่าฮอยอัน เพราะมีคนเมืองเว้มาร่วมการสนทนาด้วย ที่ทราบก็เพราะได้พาไปแวะวัดมหานิกายในเมืองเว้ ชื่อวัดจำยากมาก พบกับพระมหาการุณ ท่านเคยจำพรรษาที่วัดปากน้ำ เมืองไทย 10 กว่าปี พูดไทยได้ชัดเจน สอนพระอภิธรรมให้คณะที่มาสนทนาธรรมกับท่านอาจารย์ และได้แนะนำให้ลูก

ศิษย์ไปร่วมสนทนาธรรมที่ห้องประชุมโรงแรมเสียงยางหลายคน (แต่ตัวท่านไม่ได้ไปคง เพราะท่านเป็นอาจารย์แล้ว หรือไม่ได้ขออนุญาตจากทางการก็ไม่ทราบ) และได้พบกับ พระภิกษุจากไซ่ง่อนที่ร่วมสนทนาที่ฮอยอัน ให้ไกดัถามท่านว่า ทำไมไม่ไปสนทนา ธรรมที่โรงแรม (คอยเช็คยอดคนอื่น ดีที่ท่านไม่ย้อนถามว่า แล้วโยมทำไมไม่ฟัง เทียว เล่นทั้งวัน) ท่านตอบว่า ท่านขออนุญาตมาแค่ที่ฮอยอัน ถ้าจะฟังที่เว้ ต้องขออนุญาต อีก แต่วันหลังก็เห็นท่าน แสดงว่าได้รับอนุญาตแล้ว

การได้ฟังธรรมที่เวียตนามนี้ยากจริงๆเลยนะ พวกเราได้ฟังง่าย เป็นภาษาไทยที่เราเข้าใจได้ดี ไม่ต้องอาศัยล่ามแปลจากอังกฤษเป็นเวียตนามอย่างที่นี่ สามารถอ่านหรือฟังได้ทั้งทางวิทยุและสื่อออนไลน์ต่างๆ รวมทั้งสามารถซักถามกับท่านอาจารย์ได้ด้วย แต่ก็ยังเหมือนไก่ได้พลอย ยังไม่เห็นคุณค่าของความเข้าใจพระธรรมว่ามีค่ายิ่งกว่าสิ่งใดในชีวิตที่ควรเก็บสะสมให้ได้มากที่สุด ตราบเท่าที่ยังมีโอกาส แต่ก็ไม่สามารถบังคับให้ใครเห็นคุณค่าได้ แม้แต่ตัวเอง เพราะความเข้าใจหรือปัญญาก็เป็นธรรมะอย่างหนึ่ง ไม่ใช่ตัวตน ไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่บุคคล ปัญญาจะเกิดขึ้นได้เมื่อมีเหตุปัจจัยที่เหมาะสม คือคบสัตบุรุษ ได้แก่ พระพุทธเจ้า พระธรรม และ พระสงฆ์ ได้ฟังธรรมของท่านโดยเคารพ พิจารณาธรรมที่ได้ฟังแล้วโดยแยบคาย เมื่อเข้าใจแล้ว ความเข้าใจก็จะกระทำกิจของความเข้าใจ คือ ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ระลึกรู้ลักษณะของสภาพธรรมะที่กำลังปรากฏในขณะนี้ตามความเป็นจริง สาธุ สาธุ สาธุ (ตามแบบเวียตนามที่เมื่อฟังธรรมจบ จะสาธุ 3 ครั้ง ไม่ใช่สาธุ 3 times นะคะ)

วันแรกในเวลานี้ก็ได้ผจญภัยแล้ว เพราะพวกเราเลือกที่จะรับประทานอาหารเย็นเอง ไปเวียดนามมา 2 ครั้งก่อน เจ้าภาพจัดอาหารเย็นให้อย่างมโหฬาร เหลือเฟือฟุ่มเฟือยเกินไป วันนี้จึงต้องออกไปหาอาหารเย็นเอง คุณน้อย พัทธนารีและคุณตี๋ ที่

ตามมาสมทบตั้งแต่ฮอยอัน ได้สอบถามอาโก้มาแล้วทราบว่า มีตลาดใหญ่ ชื่อ ดงบา มีของขายมากมาย และมีเฟลอร้อยมากอยู่หน้าโรงแรม บางกลุ่มจึงขึ้นสามล้อถีบที่จอดรอเรียกแขกมากมายไปตลาด แต่เห็นบอกว่าไกลๆ เรา 4 คน จึงขอเดินออกกำลังกายตามรถสามล้อถีบไป และถนนเรียบแม่น้ำก็ร่มรื่นด้วยต้นไม้ใหญ่และสวนสาธารณะน่าเดินเล่น คิดว่าไกลๆ คงไม่หลงกัน แต่เอาเข้าจริง สามล้อหายไปในไหนไม่ทราบ จึงเดินเลี้ยวขวา ข้ามสะพานใหญ่ที่มองเห็นจากโรงแรม ตามคำบอกเล่าไปถึงตลาดดงบา เดินซื้ออะโวคาโดและผลไม้อื่นๆ รวมทั้งแวะซูเปอร์มาร์เก็ต Lotteria ที่เห็นเพียงแห่งเดียวในเว้

เดินกลับโรงแรม อากาศยามเย็นของเว้กำลังสบาย ลมแม่น้ำพัดพาความสดชื่น
มาด้วย เห็นแสงสีจากไฟฟ้าประดับประดาตามสะพานและเรือภัตตาคารที่จอดริมแม่น้ำ
สวยงาม มีคนเวียตนามเดินเล่น นั่งเล่นบนสะพานนี้มากมาย ลืมชื่ออีกแล้ว รู้สึกว่า
ญี่ปุ่นจะสร้างให้ เป็นสะพานข้ามแม่น้ำเหือง ที่ไม่อนุญาตให้รถมากกว่า 4 ล้อขับผ่าน ชื่อ
เวียตนามยากจริงๆ ทุกคนพยายามหัดพูดภาษาเวียตนาม แต่ตื่นขึ้นมาตอนเช้าก็
ลืมไปอีกอย่างเช่น น้ำแข็ง เวียตนามเรียก ดะ คนไทยเวลาขอน้ำแข็งก็จะพูดว่า แดะ
แดะ คงจะอยู่หน้าจอดูlungก้านนมากเกินไป เลยจำแต่คำว่า แดะ แดะ

วันนี้จบแค่นี้ก่อน แค่มะม่วงหล่นตรงหน้า ก็ตื่นตื่นพอแล้วค่ะ

เที่ยวเมืองเว้

เว้ เป็นเมืองหลวงเก่าของเวียดนามตั้งแต่ปี พ.ศ. 2345 – 2488 มีพระราชวังหลวง ที่ประทับของจักรพรรดิในราชวงศ์เหงียน 13 องค์ องค์แรกคือ จักรพรรดิยาลอง ที่เริ่มฟื้นฟูประเทศ (ไกด์เล่าว่า คือ องค์เชียงสือ ที่เข้ามาพึ่งพระบรมสมภารรัชกาลที่ 1 พร้อมไพร่พล 300,000 นาย ที่พำนักอยู่ที่สามเสน และนางเลิ้ง คือ พี่สาวใหญ่ขององค์เชียงสือที่มาเป็นสนม ตั้งวัดญวนที่นางเลิ้ง ปัจจุบัน) ก่อนเขียนบทความนี้ พยายามค้นประวัติศาสตร์เมืองเว้หลายแห่ง แต่เขียนไว้ไม่ค่อยเหมือนกัน แม้แต่ไกด์เวียดนามก็เล่าเรื่องต่างกัน จึงนึกได้ว่า ประวัติศาสตร์เป็นเรื่องเล่าของแต่ละชาติ เรื่องของชาติใด ชาตินั้นก็เป็นพระเอก ชาติอื่นเป็นผู้ร้าย ไม่ใช่ความจริงที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้อย่างปรมาตม เพราะยังเป็นประเทศของเรา ประเทศของเขา ไม่ใช่เป็นเพียงจิต เจตสิก รูปซึ่งเกิด

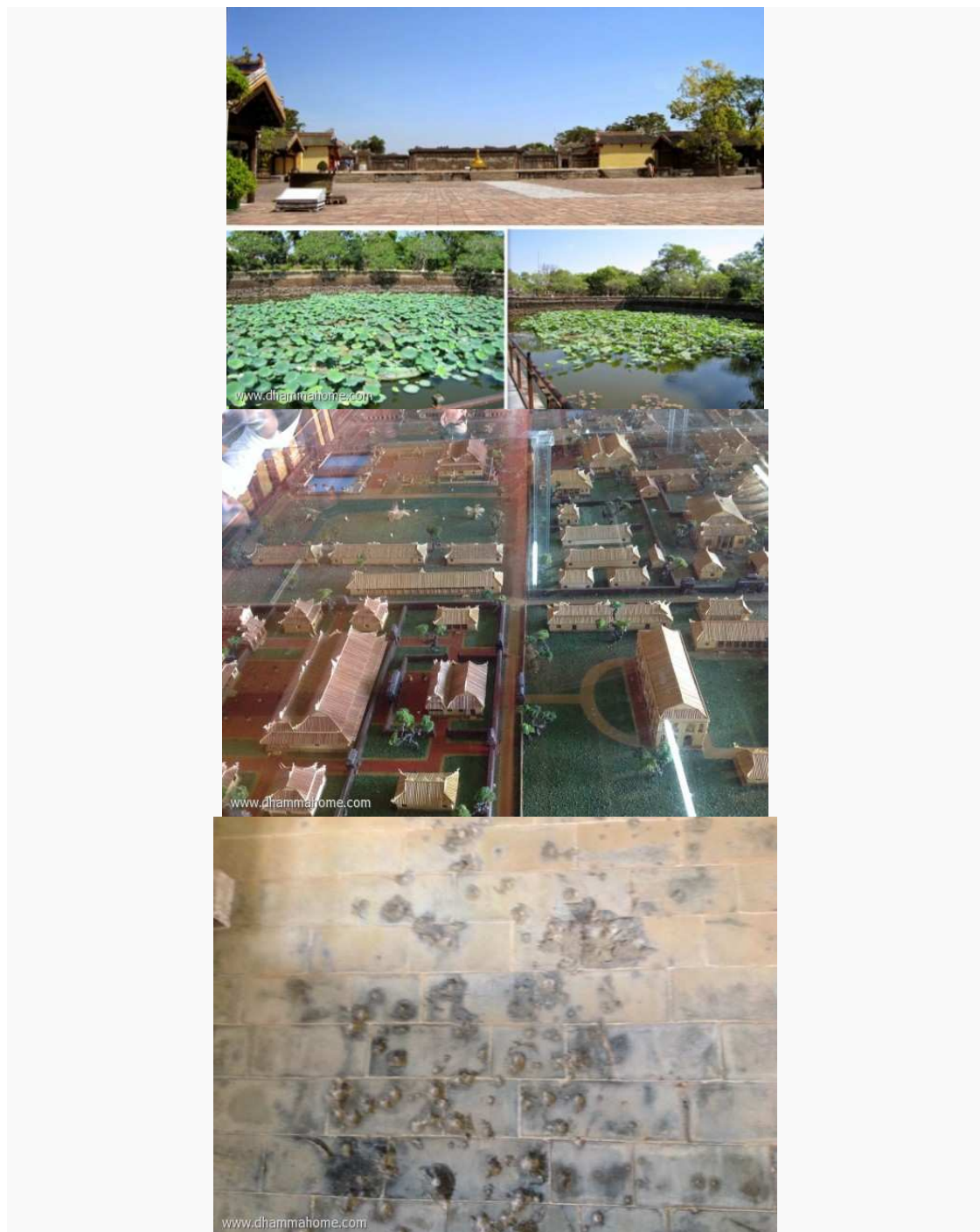
ร่วมกันทำกิจหน้าที่ของตนๆ จึงไม่ใช่สาระสำคัญที่จะต้องค้นคว้าต่อไป ดังนั้นขอเล่าจากสิ่งที่ตาเห็นและหูได้ยิน ก็คงพอแล้ว

เว้เป็นเมืองหลวงเก่า จึงมีโบราณสถานมากมาย เป็นพระราชวัง สุสานหลวง วัด และสถานที่ศักดิ์สิทธิ์หลายแห่ง องค์การยูเนสโกได้จดทะเบียนให้เป็นมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมื่อ พ.ศ.2536

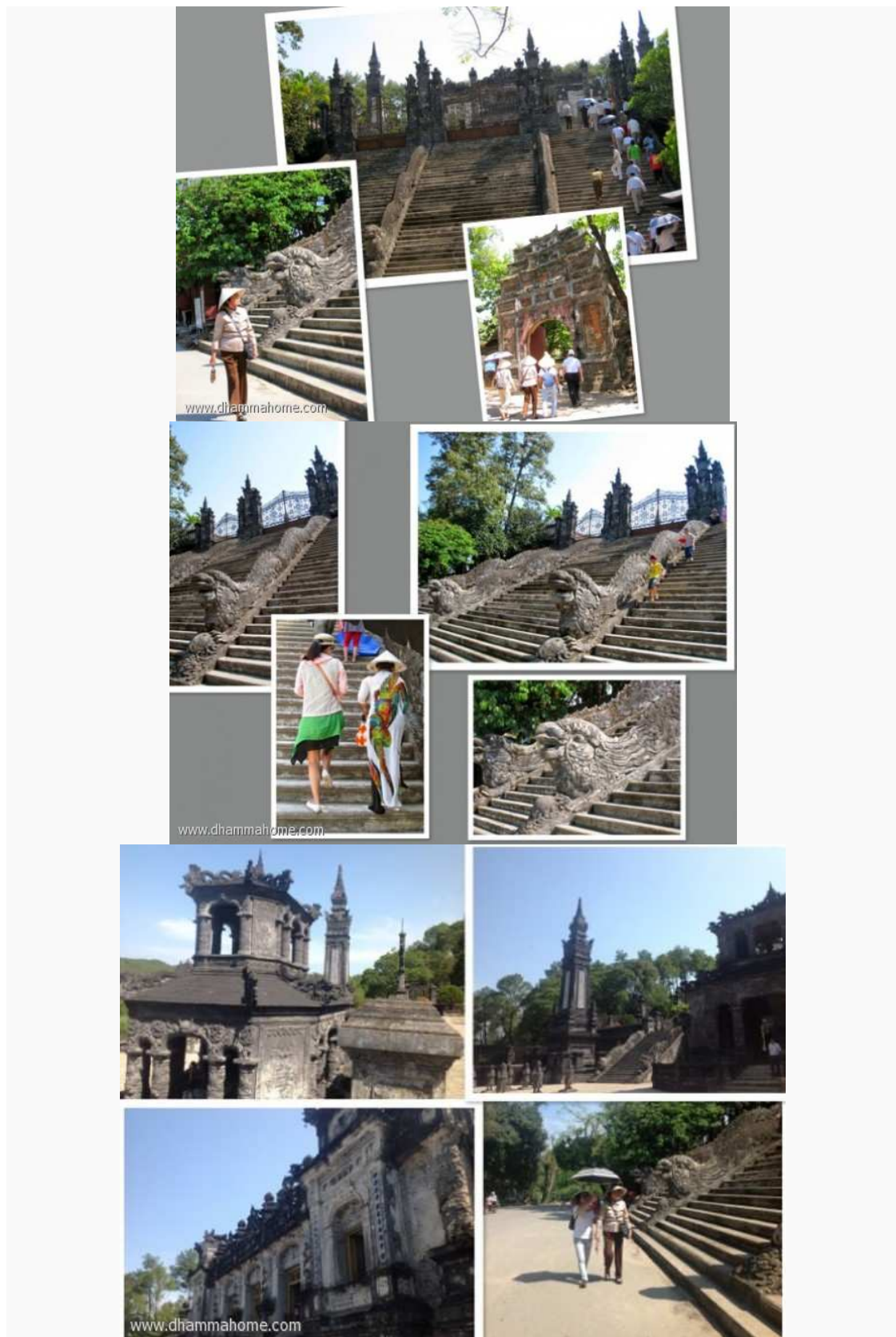

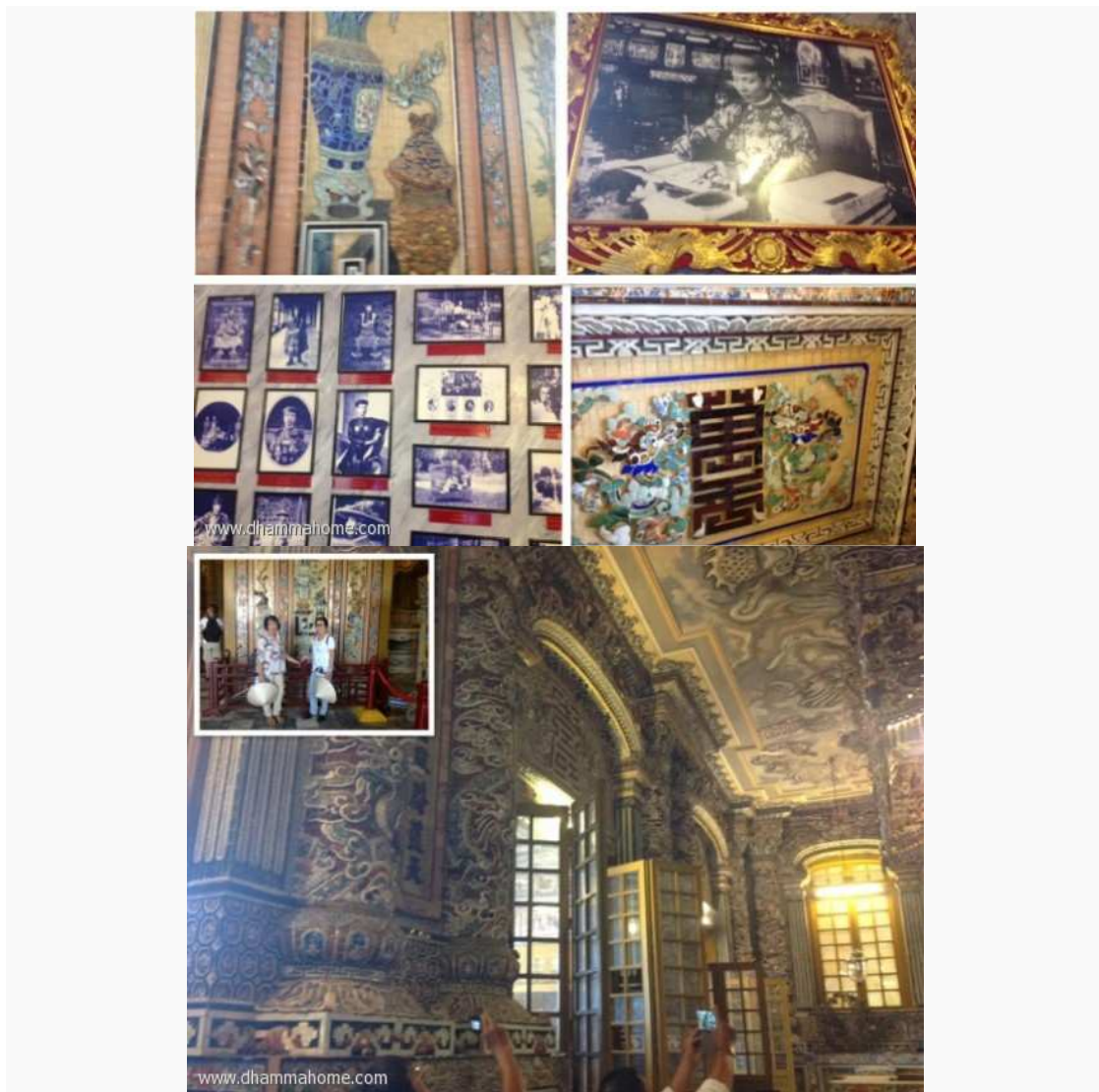

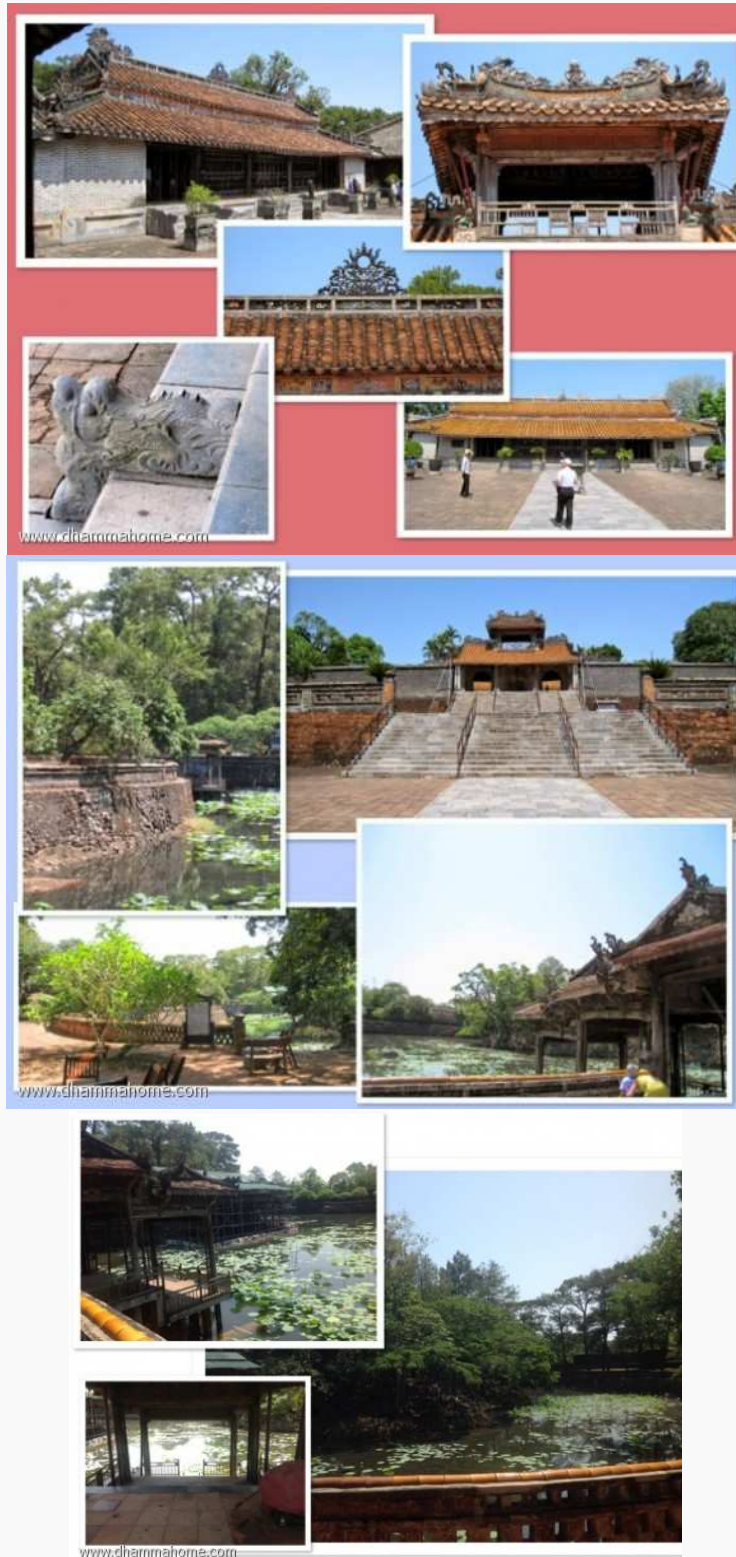
พระราชวังมีกำแพง 4 ด้าน ยาวด้านละ 2.5 กม. ก่อนเข้าไปในวัง ต้องเดินข้ามสะพานที่มีสระบัวใหญ่ 2 ข้างตามหลักฮวงจุ้ย ประตูทางเข้าใหญ่นั้นหนา มาก ประมาณ 7 เมตร คงต้องการป้องกันภัยจากข้าศึกโจมตี ไกด์ชี้ให้ดูรอยกระสุนปืน ที่ถูกทหารอเมริกันยิงถล่มในสงครามเวียดนาม แต่ก็ยังไม่เป็นอันตรายอะไร แล้วทำไม พระราชวังที่สร้างไว้อย่างกว้างขวางสวยงามและป้องกันไว้อย่างดีนี้ จึงถูกปล่อยทิ้งร้าง เช่นนี้ โดยไม่ได้ถูกเผาทำลายเหมือนกรุงศรีอยุธยา เมืองเก่าของเราแต่ก่อน ได้ทราบว่า เพราะจักรพรรดิป๋าวไต้ จักรพรรดิองค์สุดท้ายของราชวงศ์เหิงยนสละราชบัลลังก์ และ ย้ายเมืองหลวงไปที่ไต้หวันโดยการสนับสนุนของฝรั่งเศส ซึ่งขณะนั้นเวียดนามเป็น อาณานิคมของฝรั่งเศส และเป็นอยู่นับ 100 ปี ซึ่งบรรพบุรุษผู้สร้างพระราชวังให้อยู่ คงทนเป็นพันปี ไม่ได้คิดป้องกันเรื่องนี้ไว้ก่อนเลย

สุสานของจักรพรรดิไคดิงห์ จักรพรรดิองค์ที่ 12 เป็นสุสานที่สร้างใหญ่โตและสวยงามมาก ฝรั่งเศสที่ปกครองเวียดนามในขณะนั้นคิดว่า ถ้าควบคุมจักรพรรดิได้ ก็เหมือนควบคุมคนเวียดนามได้ทั้งหมด จึงนำจักรพรรดิไปให้การศึกษาเลี้ยงดูอย่างดีที่ฝรั่งเศสตั้งแต่เด็ก แล้วให้กลับมาปกครองเวียดนาม พระองค์ทรงชอบวาดภาพและอ่านหนังสือ ทรงออกว่าราชการเดือนละ 4 ชั่วโมง ทรงนิยมแต่งกายแบบฝรั่งเศส และได้ให้สร้างสุสานสำหรับพระองค์เองอย่างใหญ่โต โดยเก็บภาษีร้อยละ 80 ทำให้คนเวียดนามประมาณ 2 ล้านคนทนทุกข์ทรมานไม่ไหว หนีไปอยู่ลาวและบางส่วนว่ายข้ามแม่น้ำโขงมาอยู่ตามจังหวัดติดแม่น้ำโขงของไทย การสร้างสุสานที่ผสมผสานศิลปะของชาติต่างๆ ประดับประดาด้วยของมีค่ามากมายนั้นไม่ทันเสร็จ ก็สวรรคตไปก่อนเมื่ออายุ 40 ชันษา จักรพรรดิองค์ที่ 13 ก็มาสร้างต่อจนเสร็จ พิธีนำศพไปบรรจุนั้นก็

ลี้กลับพอกๆกับหนังจีน คือไม่มีใครรู้ว่า พระศพอยู่ตรงไหน เนื่องจากคนที่อยู่ในขบวนแห่
พระศพไปฝั่งนั้นถูกฆ่าตายทั้งหมด เพราะเกรงจะกลับมาขโมยสมบัติล้ำค่าที่ฝังพร้อม
พระศพ

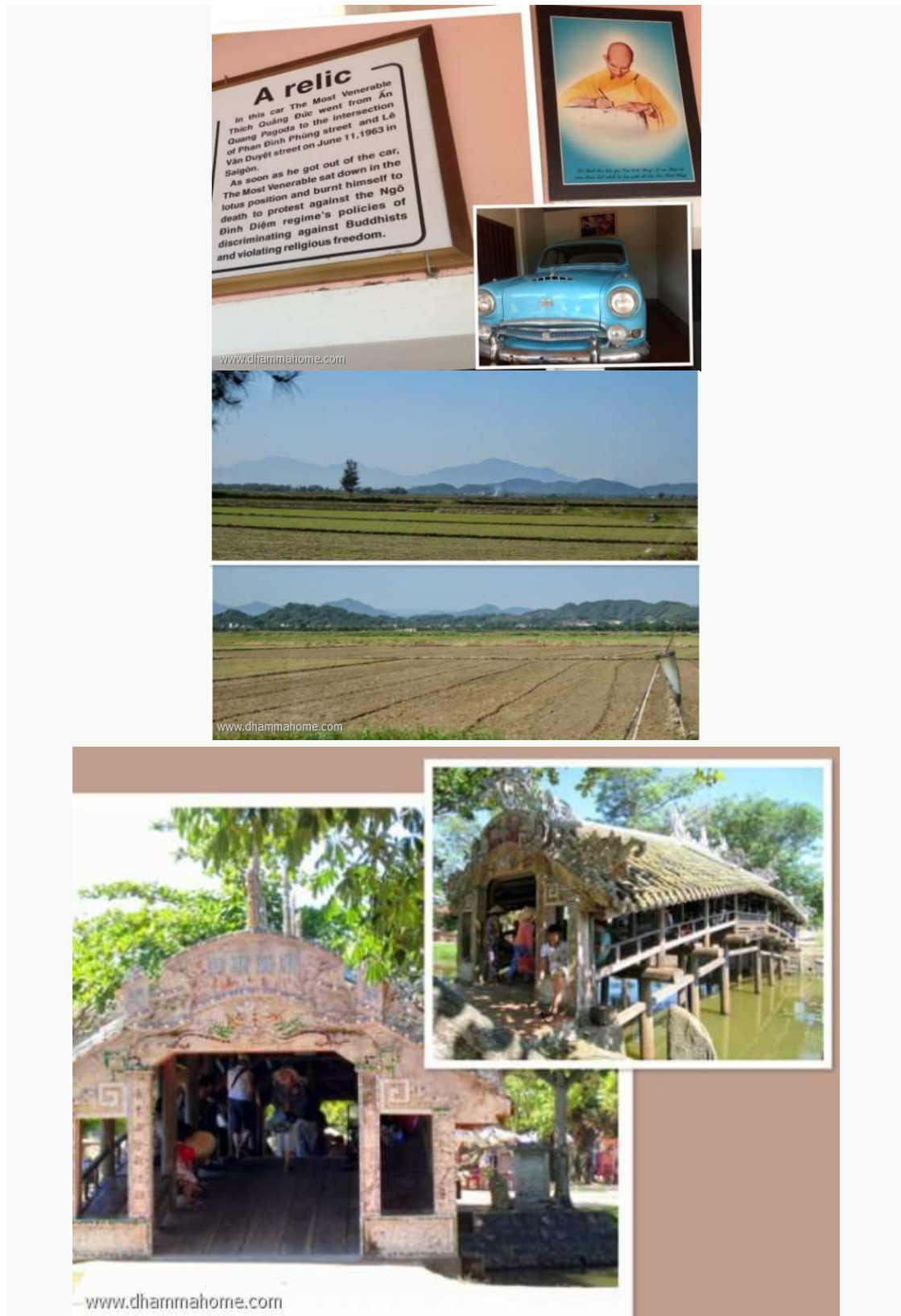
สุสานจักรพรรดิคือตึก จักรพรรดิองค์ที่ 4 เป็นเหมือนอุทยานที่ร่มรื่นด้วยต้นไม้ใหญ่โดยเฉพาะต้นสน ที่แสดงถึงความเป็นอมตะของจักรพรรดิแห่งราชวงศ์เหงียน และทะเลสาบดูเคียมที่ปลูกบัวออกดอกบานสะพรั่ง ตอนสร้างสุสานนั้นเวียดนามมีฐานะทางเศรษฐกิจดี จึงไม่ต้องเพิ่มภาษีจากประชาชน แต่ก็ใช้แรงงานคนถึง 3,000 คน ทำงานวันละ 18 ชั่วโมง จนคนงาน 2,000 คนทนไม่ไหว พากันแบกจอบเสียมเข้าไปในวังเพื่อจะปลงพระชนม์จักรพรรดิ แต่ถูกจับได้และประหารชีวิตทั้งหมด และต่อมาก็สร้างจนเสร็จใช้เวลา 3 ปี เห็นสังกรรมของคนจน ไม่ว่าประเทศไหนก็ถูกกดขี่เหมือนกัน การเกิดเป็นคนจนก็เป็นผลของอกุศลกรรม ที่ไม่ทำทานมาก่อน คือ ไม่รู้จักคำของผู้ขอ จึงได้รับอกุศลวิบากที่ทำให้เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น ลิ้มรส กระทบสัมผัสสิ่งที่ไม่น่าปรารถนา ไม่น่าพอใจ จริงๆแล้วไม่มีคนจน คนรวย มีแต่สัตว์โลกซึ่งเป็นท่อนุญและบาป และ ผลของบุญและบาปเท่านั้นเอง

วัดเทียนมู เป็นวัดพุทธมหายาน ตั้งอยู่ริมแม่น้ำหอม เป็นอาคารทรงแปดเหลี่ยม 7 ชั้น สูง 21 เมตร สร้างในปี พ.ศ. 2144 เทียนมู แปลว่าเทพธิดา วัดนี้มีสงฆ์อยู่มาก ด้านหน้าติดแม่น้ำ ด้านหลังเป็นภูเขา จักรพรรดิดัดใจจะสร้างเป็นพระราชวัง แต่มีเขียนแนะนำว่า ควรสร้างเป็นที่ประทับของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ จึงได้สร้างเป็นวัด และในสงครามเวียดนาม พระที่วัดนี้ได้ขับรถออสดินไปที่หน้าทำเนียบรัฐบาลที่ไซ่ง่อน ใช้น้ำมันราดตัวเองและจุดไฟเผา ขณะที่พระอีกหลายรูปเดินล้อมรอบ เพื่อประท้วงรัฐบาลอเมริกาที่

ทำสงครามในเวียดนาม โดยเฉพาะเผาและฆ่าพระในพระพุทธศาสนา เนื่องจาก
ประธานาธิบดีในขณะนั้น คือ จินห์ห์เดียมเป็นคริสต์ ไม่ต้องการให้มีวัดพุทธใน
ไซ่ง่อน ซึ่งเป็นข้าวดังไปทั่วโลก จนประธานาธิบดีถูกอเมริกาปลดออกจากตำแหน่ง
และถูกฆ่าตายในที่สุด

โกด็บบอกว่าพระรูปนั้นบรรลุนิพพานแล้ว เพราะเมื่อเผาตัวเองสิ้นชีวิตแล้ว หัวใจก็ยัง
เต้นและได้เก็บหัวใจไว้ในพิพิธภัณฑ์ที่ไซ่ง่อน แต่รออสตินเก็บไว้ที่วัดนี้ พร้อมกับ
ภาพถ่ายของท่านขณะที่เผาตัวเอง

สะพานต้นต่วน นั่งแท็กซี่ไปนอกเมือง ผ่านทุ่งนา ถึงสะพานไม้อายุกว่า 200 ปี ช้ามคลองเล็กๆ เป็นที่ชุมนุมของชาวบ้าน นั่งๆ นอนๆ บนสะพานไม้แห่งนี้ ดูๆ ก็ไม่มีอะไร เหมือนสะพานตามชนบทบ้านเรา แต่เขามีตำนานว่า ที่นี่เป็นบ้านเกิดของนายทหารใหญ่ เมื่อได้ดิบได้ดีก็กลับมาสร้างสะพานเป็นอนุสรณ์ที่บ้านเกิด ช้ามสะพานไปเป็นตึกหลังใหญ่แสดงเครื่องใช้ของชาวบ้าน มีเครื่องมือทำอาหารแบบเก่า หม้อหิน สวิง สุ่มจับปลา ลอบ ไซดักปลา ยอ ที่ทอผ้า เปลไม้ไผ่ ฯลฯ มีคุณยายอายุมากแล้วแสดงวิธีใช้เครื่องใช้ต่างๆ เหล่านี้ เป็นพิพิธภัณฑ์พื้นบ้าน ที่น่าสนใจสำหรับคนกรุงแต่คนบ้านนอกอย่างเรา เคยเห็น เคยใช้มาแล้วทั้งนั้น

ทุกเย็นที่เดินเล่นริมแม่น้ำ จะมีคนมาถามว่า ล่องเรือไหม คนละ \$2 เราก็ไม่สนใจ คิดว่าคงเป็นไปไม่ได้ราคานี้ เรือออกลำใหญ่โตมโหฬารอย่างนั้น จึงได้ถามคุณท้าย ได้ทราบว่า ถ้าราคาคนละ 2 ดอลลาร์ ต้องรอจนคนเต็มเรือ คือ 40 คนก่อนจึงจะออกเรือ และในเรือก็จะมีการแสดงดนตรีโบราณของเวียงคานด้วย ถ้าเหมาทั้ง \$80

ไม่ต้องรอคน แล้วก็มารับส่งที่ท่าเรือหน้าโรงแรมเลย ไม่รู้จักจองจู้เหี่ยว (ภาษาเวียดนาม แปลว่าคนรวยผู้ชาย ถ้าผู้หญิงจะเป็น บาจู้เหี่ยว) เสียแล้ว พวกเราเลยช่วยกันออกคนละ \$10 เหมารือเลย แถมยังเชิญสหายธรรมเวียดนามที่มาจากต่างเมืองล่องเรือด้วย แต่พวกเขาเหล่านั้นได้ล่องเรือเมื่อคืนก่อนแล้ว

เรือแล่นออกไปจนถึงสะพานที่เราเดินเล่นตอนเย็น แล้วหยุดลอยอยู่กับที่ให้
 นักร้องหญิง ชาย บรรเลงเพลง ถ้าเรือแล่นจะไม่ได้ยินเพลง เพราะเครื่องยนต์เสียงดัง
 กว่า คุณทำเป็นล่ำมช่วยแปลให้เราฟังว่า เขาร้องเพลงอะไร ร้องไปประมาณ
 ชั่วโมงก็หยุด แล้วเล่นเพลงพระราชนิพนธ์ ต่อด้วยเพลงลอยกระทง พร้อมกับเชิญ
 คนไทยออกไปร่วกับนักร้องเวียดนาม สุดท้ายจุดเทียนในกระทงกระดาศให้พวก
 เราลอย ก็สนุกสนานเพลิดเพลินดี ไม่มากไม่น้อยเกินไป

เล่าเรื่องเที่ยวเล่นเสียยาวเลย สัมเล้าเรื่องธรรมะอีกเช่นเคย ตามการสะสม เป็น
 ตัวเองอย่างที่เป็นดีกว่า เรื่องธรรมะทุกท่านก็ได้ฟังเสมอๆอยู่แล้ว เล่าเรื่องเที่ยวบ้าง
 ดีกว่า เหนื่อยไหมคะเที่ยวเมืองเว้ ความจริงยังมีอีกมาก แต่เราสละสิทธิ์ไม่ไปเองทั้งๆที่
 คุณทำย้า้งไต่ได้ไว้แล้ว คงเพราะอากาศร้อนจัด จึงอยู่ร่วมสนทนาธรรมหลายครั้งที่
 ห้องประชุมโอ่อ่าในโรงแรมเฮียงยางที่ปัก

วันสุดท้ายสหายธรรมเวียดนามมอบของที่ระลึกให้ท่านอาจารย์ ชำร่าห์ และโจนาธานที่มาเกื้อกูลสนทนาธรรมถึงเวียดนาม พร้อมกับน้ำมันยูคาและข้อสปรงรสเฟอของดีเมืองเว้ ให้คนไทยร่วมคณะทุกคน(จนน้ำหนักระเป๋ากิน) และได้เรียนเชิญท่านอาจารย์ มาสนทนาธรรมอีกครั้ง ในวันที่ 29 ธ.ค. 57 – 8 ม.ค. 58 ที่ไซ่ง่อน ท่านได้กล่าวตอบที่ประชุมว่า แล้วแต่กรรมของท่านและดิฉันว่า จะได้มาร่วมสนทนาธรรมอีกหรือไม่

ท่านอาจารย์บอกพวกเราว่า เขากำลังสนใจ ก็ให้โอกาสเขาได้ซักถาม เราคิดต่อว่า ดีเหลือทนที่กำลังร้อนจึงดี ก็ขอติดตามช่วยเหลือ (หรือท่องเที่ยว) ตามกำลัง และก็ขึ้นอยู่กับกรรมเช่นกันค่ะ

และชีวิตก็ไป ไป ไปทุกขณะ ไม่หยุดเลย จากขณะหนึ่งไปสู่อีกขณะหนึ่ง จากวันหนึ่งไปอีกวันหนึ่ง จากกรุงเทพ มาฮอยอัน มาเว้ และกำลังจะจากเว้ไป อดคิดถึงเฟอनी หน้าโรงแรมที่แสนอร่อยไม่ได้ น้ำซุปรหอมหวาน เนื้อนุ่ม ไม่ทันเคี้ยวก็หายไปในปากเสียแล้ว คงไม่ใช่เนื้อสุนัขหรอกนะ เพราะราคาเฟอถั่วยละ 30,000 ด่งเท่านั้น (45 บาท) คงไม่ใช่เนื้อสุนัขหรอก เพราะกิโละหลายแสนด่ง

บานาฮิลล์ (Ba Na Hills)

หลังจากจบการสนทนาธรรมอย่างเข้มข้น 10 วัน ทั้งเช้าบ่าย ที่ฮอยอัน 5 วัน เวียดนาม 5 วัน ผู้ร่วมสนทนาธรรมชาวเวียดนามที่เดินทางมาจากที่ต่างๆ ทั้งจากฮานอย โฮจิมินห์ ซิตี้ ฮอยอัน ก็แยกย้ายกันกลับภูมิลำเนา มีกลุ่มหนึ่งขึ้นรถบัสมาพร้อมกับคณะของเรา เพื่อไปดำนัง แต่คณะของเราลงกลางทางที่บานาฮิลล์เพื่อพักผ่อน (หมายถึงไม่มีกำหนดการสนทนาธรรมแน่นอน แต่ท่านอาจารย์ก็ยังสนทนาธรรมตลอดเวลา เพราะมีสหยาธรรมเวียดนามตามมาพักผ่อนด้วยหลายคน)

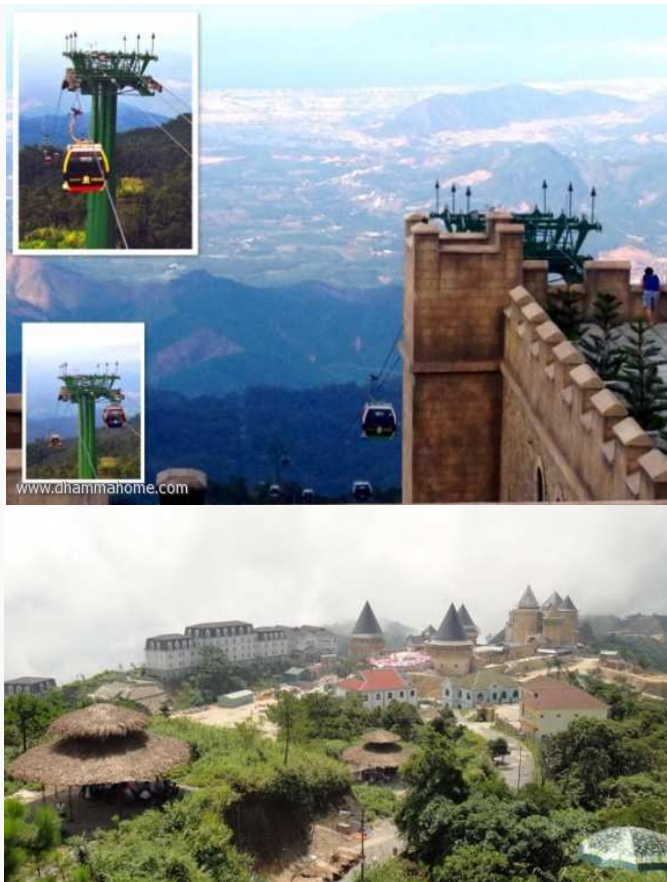

บานาฮิลล์เป็นสถานที่พักผ่อนขึ้นชื่อที่สุดของเวียดนามกลาง อยู่ห่างจากดานังประมาณ 40 กม. เป็นสวนสนุกบนยอดเขาสูง ที่ต้องนั่งกระเช้าไฟฟ้า (Cable car) ที่ยาวที่สุดในโลก ข้ามภูเขาหลายลูก ข้างล่างเป็นป่าที่บจนไม่เห็นพื้นดิน นอกจากบางตอนที่เป็นโขดหินและน้ำตก ได้กลิ่นหอมของดอกไม้ป่าเข้ามา

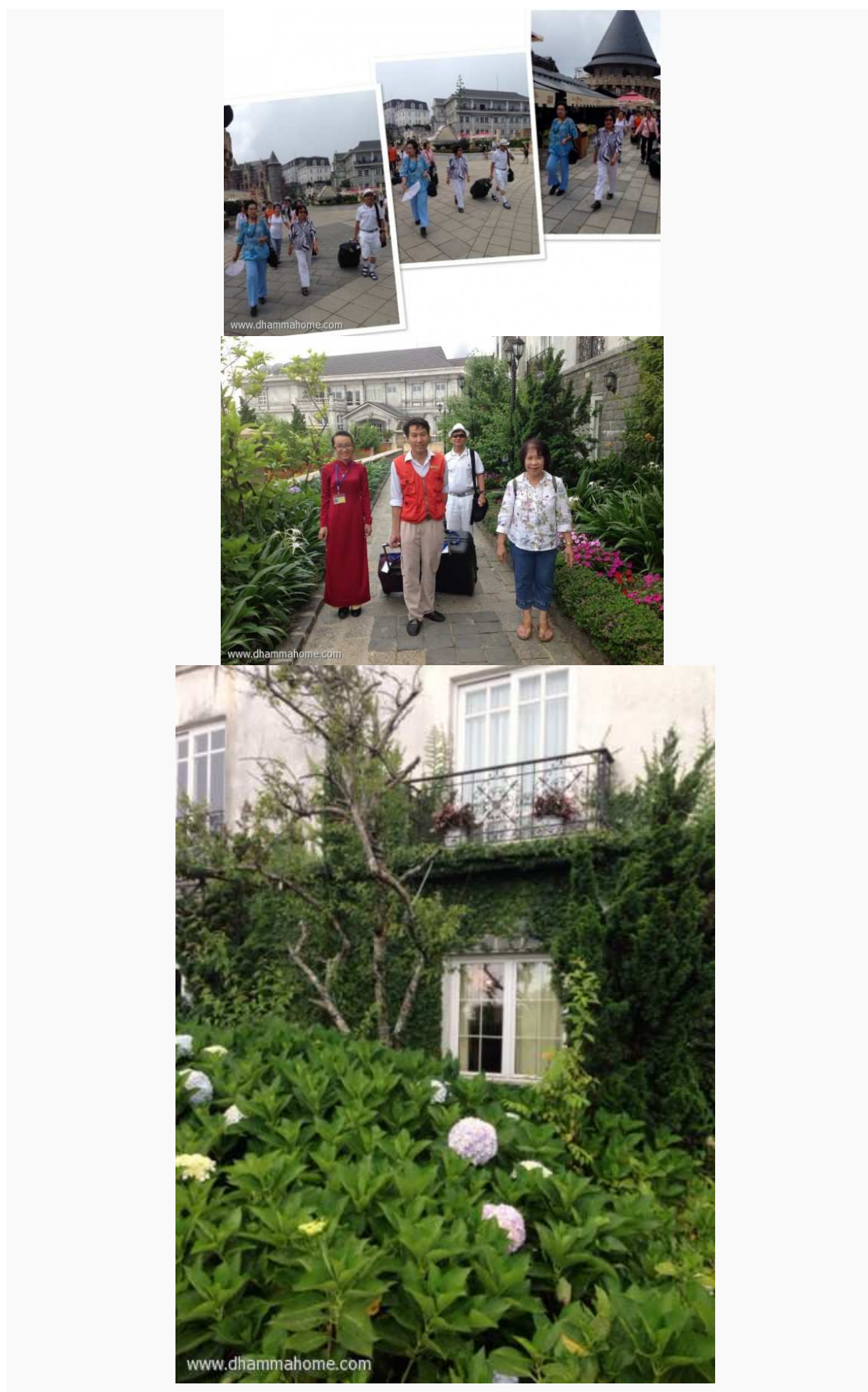

www.dhammahome.com

ในกระเช้า ยิ่งขึ้นสูง อากาศก็เย็นลง จนสามารถสัมผัสได้ ที่บานาฮิลล์มีวัด 2 แห่ง มีพระพุทธรูปขาวองค์ใหญ่มาก เจดีย์ 7 ชั้นแบบเวียดนาม สวนสนุก โรงแรมหลายแห่ง ร้านอาหาร สวนดอกไม้ และกำลังก่อสร้างปราสาทอีกหลายหลัง

เราได้พักที่โรงแรมโมริน สร้างสไตล์ฝรั่งเศส ทราบว่าฝรั่งเศสในครั้งที่ยึดครองเวียดนาม ได้ทำถนนขึ้นมาบนยอดเขา และสร้างบ้านพักอาศัย แต่โครงนี้สร้างมาแล้วประมาณ 6 ปี และกำลังก่อสร้างเพิ่มเติมอีกมากมาย ทั้งถนน ปราสาท อีก 6 ปีจึงจะเสร็จสมบูรณ์ แต่แม้จะยังสร้างไม่เสร็จสมบูรณ์ ก็มีนักท่องเที่ยวทั้งชาวเวียดนามเองและต่างชาติ ขึ้นมาทานอาหารกลางวันแบบบุฟเฟต์แน่นชนิด ค่ากระเช้าไฟฟ้าคนละประมาณ \$25 และอาหารกลางวันประมาณ 300 บาท แล้วก็สามารถชมการแสดงต่างๆ เช่น หุ่นกระบอกน้ำ สวนดอกไม้ ให้อูและเจดีย์และหลวงพ่อบางองค์ใหญ่ ได้ทั้งวันจนหมดเวลาขึ้นลงของกระเช้าไฟฟ้า

ถ้าอยากพักค้างคืน ก็มีโรงแรมหลายแห่งให้เลือก แต่สำหรับพวกเราพักค้างบน บานาฮิลล์ 2 คืน ที่โรงแรมโมริน รวมอาหารเช้า อาหารกลางวัน และกระเช้าไฟฟ้า คนละ \$115 แถมได้รับผลของกุศล Mr. Nam ผู้อยู่ในทีมดำเนินการเชิญท่านอาจารย์มา สอนธรรมครั้งนี้ มีความสัมพันธ์อันดีกับเจ้าของ Ba Na Hills ได้ลดค่าห้องพัก เรา เสียแต่ค่าอาหาร และนำเงินมาคืนพวกเราอีก ขอบพระคุณในกุศลจิตของ Mr. Nam และเจ้าของ Ba Na Hills ที่มีกิจการโรงแรมทั่วเวียดนาม รวมทั้ง Danang Intercontinental ที่คุณนาม ตั้งใจเชิญท่านอาจารย์และผู้ติดตามรวม 4 คน ไปพักผ่อน ต่ออีก 2 วัน แต่พวกเราทุกคน 13 คน (รวมทั้ง Sarah และ Jonathan ขอติดตามไปด้วย) คุณนามจึงเปลี่ยนให้พักฟรีที่ Premium Villages Danang แทน เพราะเกรงว่า พวกเราไม่สามารถจ่ายค่าโรงแรมระดับ 5 ดาว ประมาณคืนละ \$350 เพิ่มเติมได้

ระหว่างที่พักบนยอดเขา ได้ชื่นชมทิวทัศน์ที่สวยงามด้วยสายตาของนกได้ตลอดเวลา โดยเฉพาะเราได้ห้องสวีทบนชั้น 3 ที่เมื่อยืนตรงระเบียงก็ได้เห็นวิวทิวเขา ทะเลของดานังได้ทั่วทั้งยามพระอาทิตย์ขึ้น พระอาทิตย์ตก สำหรับคนที่ไม่ได้ห้องสวีทก็มีอาคารสูงติดหน้าผาที่สร้างเพื่อเป็นจุดชมวิว เห็นท่านนกดลปีนขึ้นลงไปขึ้นชมวันละหลายครั้ง ตอนแรกไม่เข้าใจว่า ขึ้นไปทำไมทุกวัน แต่คุณนภาฉลาดกว่า เพราะที่จริงคุณทำรายได้จัดให้ท่านอาจารย์และพี่จี้อยู่ห้องสวีทเช่นกัน แต่เนื่องจากไม่มีลิฟท์ ท่านจึงขอยุ่ชั้น 1 แลกกับท่านนกดล คุณนภาและคุณยุพินต้องดูแลท่านอาจารย์จึงขอแลกกับท่านนกดล 2 สาวจึงได้อยู่ห้องสวีท คุณนภาไม่กล้ามาขึ้นตรงระเบียง เวลาที่ท่านนกดลมาขึ้นชมวิว เพราะกลัวว่าจะขอห้องคืน (อันนี้คุณนภาพูดเอง ฟังแล้วขำ เลยมาเล่าต่อ)

วันรุ่งขึ้นได้ขึ้นกระเช้าไฟฟ้าไปเขาอีกลูกหนึ่ง เพื่อไปชมสวนดอกไม้ ซึ่งเมื่อลงจากกระเช้าแล้วต้องซื้อตั๋วคนละ 70,000 ดอง (105 บาท) เพื่อขึ้นรถรางไปชมสวน

ดอกไม้ ที่จัดแต่งไว้อย่างสวยงาม ที่กำลังปลูกก็มีอีกมาก เห็นกล่องเขียนไว้ว่า เป็นดอกไม้จากดัลต์ ที่เราไปเยี่ยมชมเมื่อปีที่แล้ว ปลูกที่ดัลต์ แล้วนำมาจัดแสดงที่บานาฮิลล์ เจ้าของอาจจะเป็นคนเดียวกันอีกก็ได้

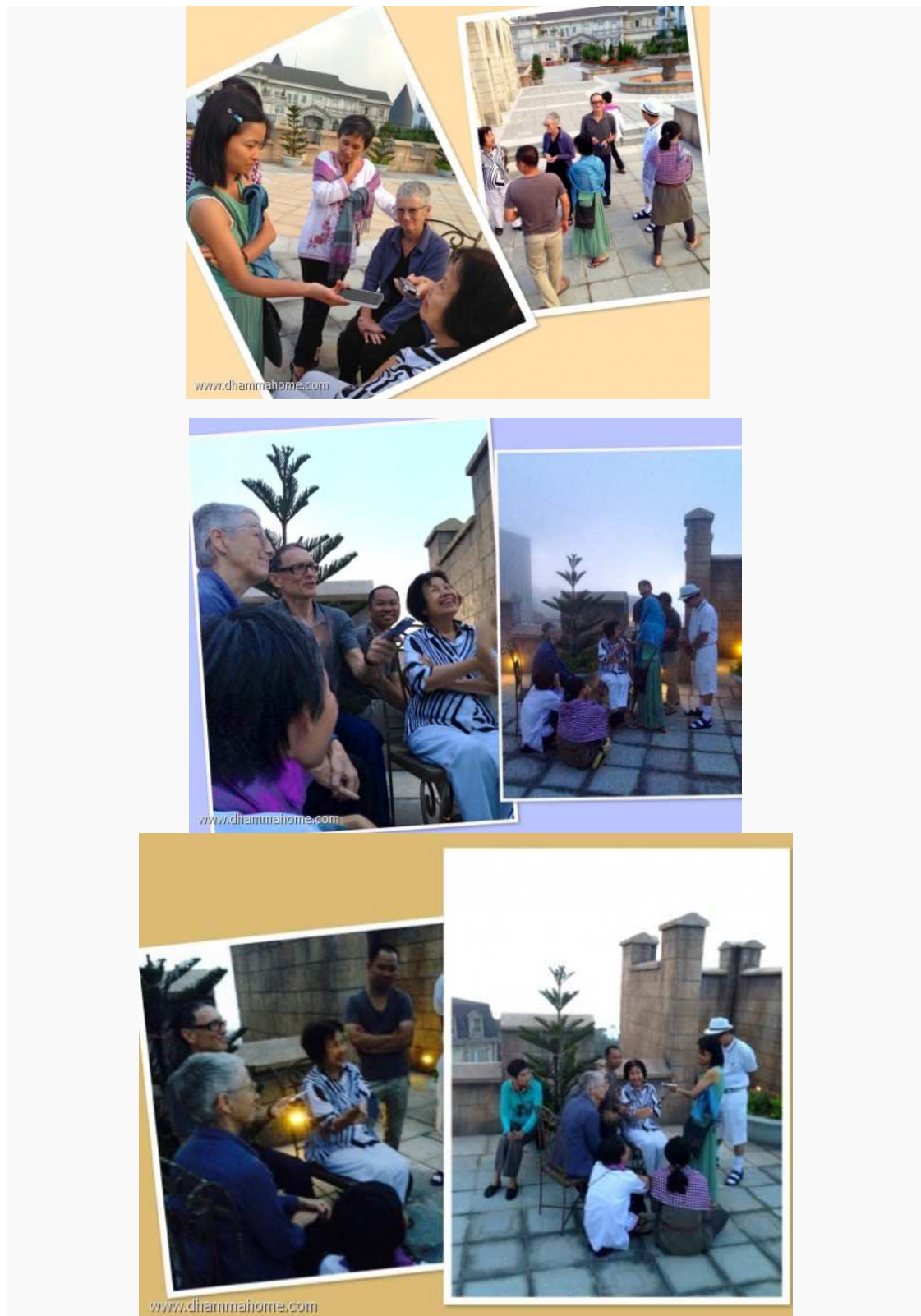
จากสวนดอกไม้ มีบันไดลงภูเขาไปวัดที่ประดิษฐานหลวงพ่อบุญครองใหญ่ที่มองเห็นไกลๆ จากกระเช้าไฟฟ้าตอนขึ้นมา สามารถเดินมาเองจากโรงแรมโดยไม่ต้องใช้กระเช้าไฟฟ้าและรถรางก็ได้ แต่ก็เหมาะกับคนวัยแข็งแรงที่หัวเขายังไม่มีปัญหา แม้กระนั้นผู้ไปด้วยกัน ยังหยุดรออยู่ที่หลวงพ่อบุญครอง ไม่ยอมลงไปชมวัดที่มีระเบียบยื่นออกไปเห็นบานาฮิลส์ได้อย่างสวยงาม

เดินเที่ยวชมตรงนั้นตรงนี้ของบานาฮิลล์จนเกือบทั่ว แม้จะปวดเข่า ปวดขา แต่ก็ยังไม่ยอมหยุดพาดำไปทำกิจเห็นสิ่งสวยงามๆ ไม่รู้ว่าเห็นเป็นเพียงเห็น เป็นสภาพธรรมะอย่างหนึ่งซึ่งเป็นผลของกรรม เกิดแล้วก็ดับไป ไม่กลับมาอีกเลย เห็นดับไปแล้วก็จริง แต่ความติดข้องตามติดตลอดเวลา อยากจะเห็นอย่างนั้นอีก หรือสวยงามกว่านั้นอีก คิดว่า ถ้าบานาฮิลล์สร้างเสร็จสมบูรณ์จะสวยงามขนาดไหน อยากมาเห็นอีก เห็นความเป็นทาสของตัณหาหรือไม่ ตอนเช้าต้องตื่นแต่ตี 4 เพื่อชมพระอาทิตย์ขึ้น จะได้ถ่ายภาพสวยๆ เก็บไว้เห็นอีก เพราะเมื่อคืนก่อน ตื่นตี 5 พระอาทิตย์ก็ขึ้นสูงแล้ว แม้จะง่วง จะเมื่อย จะเหนื่อย กลับมานอนพัก ทาน้ำมันเขียว น้ำมันยูคาที่สหายธรรมเวียตนามแจก แล้วก็ออกเดินไปเที่ยวชมความสวยงามอีก

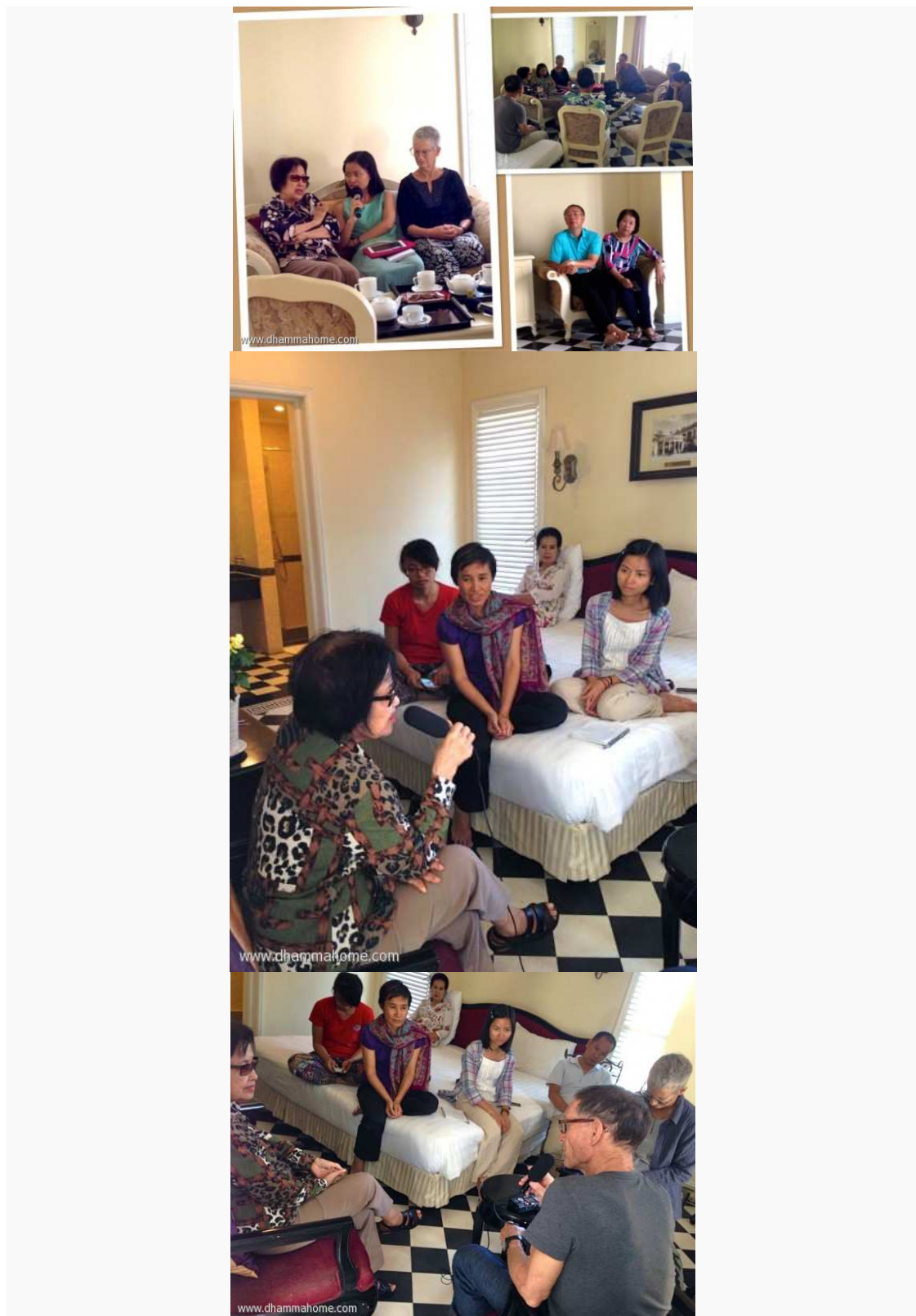

ตอนค่ำก็พากันไปนั่งกลางลานกว้าง เพื่อดูดึมบรรยากาศหนาวเย็น ท้องฟ้ามีดสนิท เห็นแสงดาวระยิบระยับชัดเจน ได้ฟังน้องนภาและคุณจอย ร้องเพลงขับกล่อมจนนักท่องเที่ยวนหลายคนมาร่วมฟังด้วย เห็นหรือยังว่า ไม่ใช่เพียงทางตาเท่านั้นที่ติดข้อง ทางหู ต้องฟังเสียงเพราะๆ ทางกาย กระทบสัมผัสอากาศหนาวกำลังสบาย ทางลิ้นก็ต้องอาหารอร่อยๆ ทุกทางต้องกระทบสัมผัสสิ่งดีๆ ไม่ว่าจะยากลำบากในการแสวงหาสักเท่าไรก็ตาม

แต่อย่างไรก็ยังยอมเป็นทาสผู้ซื้อสตัยรับใช้ตันทาต่อไป จนกว่าจะรู้จริงๆว่า ไม่มีใครเป็นทาสอะไร เพราะล้วนแต่เป็นสภาพธรรมะที่เกิดขึ้นเพราะเหตุปัจจัยแล้วดับไป ไม่กลับมาอีก จะหาความเป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากสิ่งที่เกิดแล้วดับไปจากที่ไหน

ระหว่างพักที่บานาฮิลล์ มีบางกลุ่มสนทนาธรรมกับท่านอาจารย์ ทั้งเช้าและบ่าย รวมทั้งเวลาพักผ่อนเดินเล่นเช่นเดิม ท่านอาจารย์อุทิศตนเพื่อให้คนที่สนใจได้เข้าใจพระธรรมจริงๆ ไม่เลือกเวลา สถานที่ บนโต๊ะอาหาร บนรถบั๊ส เมื่อไรก็ตามที่มีคนถาม ท่านก็จะอนุเคราะห์แก้กฏให้เกิดความเข้าใจทุกครั้ง กราบอนุโมทนาในกุศลจิตของท่านที่ทำให้โลกสว่างด้วยความเข้าใจอีกครั้งค่ะ

ดานัง

นั่งกระเช้าไฟฟ้าลงจากบานาฮิลส์ตอน 10 โมงเช้า เห็นหลวงพ่อบางองค์ใหญ่ค่อยๆ เล็กลงตามลำดับ หลายท่านยกมือไหว้ สวดดีค่ะ หลวงพ่อ ดิฉันขอกราบลา ความติดข้องก็อดหวังไม่ได้ว่า เมื่อสร้างเสร็จสมบูรณ์แล้ว คงจะได้มากราบนมัสการหลวงพ่อบ้างอีก จริงๆ แล้วอยากมาชมความงามของบานาฮิลส์ Fantasy Park มากกว่า จริงไหม?

มีท่านผู้ไม่ประสงค์จะออกนาม (ห้ามเดา และห้ามถามว่าเป็นใคร เพราะท่านสั่งไม่ให้บอก) ขอเป็นเจ้าภาพเลี้ยงอาหารกลางวัน ในภัตตาคารที่ดีที่สุดของดานัง เพื่อขอบคุณสหายธรรมเวียตนาม ที่ต้อนรับอย่างดี และขอบคุณคนไทย ที่เดินทางมาเป็นเพื่อน พร้อมกันนั้นก็ยังออกค่าน้ำหนักกระเป๋ากินจากสนามบินดานังไปฮานอย (เพราะในประเทศไทยให้แค่ 20 กก. แต่ระหว่างประเทศให้ 25 กก.) และอาหารกลางวันที่สนามบินฮานอยก่อนบินกลับเมืองไทยด้วย

คุณทำยเลือกภัตตาหารชีฟูต ติดทะเล บรรยากาศสวยงาม แต่ชีฟูตของเวียดนาม ไม่เหมือนที่เรานึก เพราะส่วนใหญ่เป็นผัก เช่น ผักผักใส่กุ้ง ใส่ปลาหมึก หรือ ยำใส่ผัก ใส่กุ้ง ใส่ปลาหมึก เริ่มหมดหวังกับชีฟูตเวียดนามแล้ว ก็พอดีมีกุ้งเผา และปูตัวใหญ่ผัดน้ำมัน ให้ค้นหาได้ผลิตผลิตจนได้ ในที่สุดโทสะก็หมดเรื่องบน อาหารมื้อนี้มีคุณไม คุณไฮ และคุณรัน จากฮอยอันมาร่วมด้วย จึงอบอุ่นด้วยไมตรีจิตของเพื่อน ธรรมชาติที่มีความสนใจเหมือนกัน และท่านผู้ไม่ประสงค์จะออกนาม เป็นตัวอย่างของการเจริญกุศลทุกประการในทุกโอกาสที่ทำได้ นอกจากท่านจะให้ธรรมชาติที่ท่านเข้าใจแล้วเป็นทาน ยังให้อามิสทานด้วย ขอกราบขอบพระคุณและอนุโมทนา ที่ท่านต้องจ่ายเงินกว่า 10 ล้านดอง (กว่า 15,000 บาท) เพื่อทำกุศลนี้ค่ะ

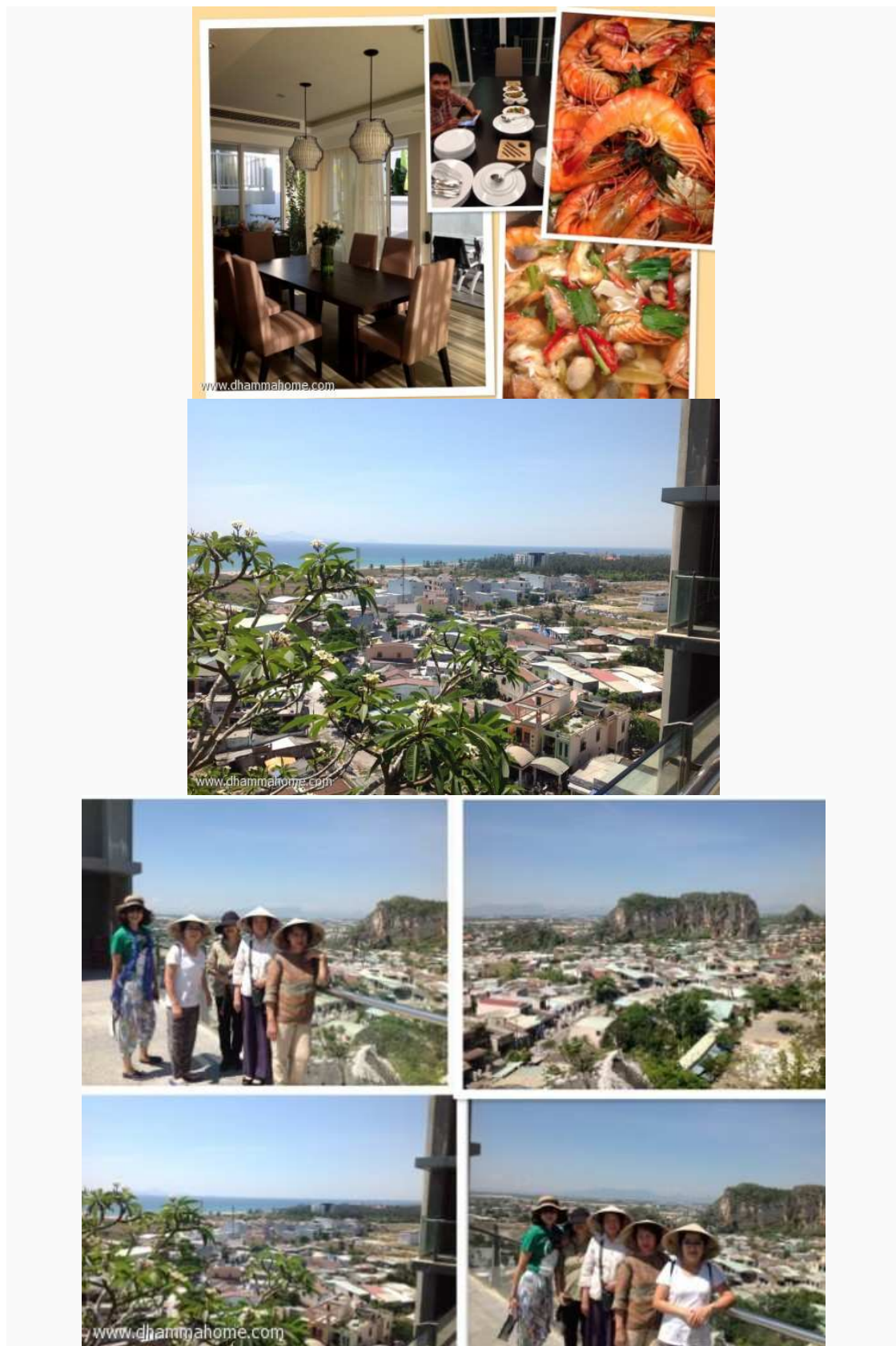

ตามกำหนดการเดิม วันที่ 29 พ.ค. 57 เป็นวันเดินทางกลับเมืองไทย หลังจากพักผ่อนที่บานาฮิลล์แล้ว แต่ด้วยกุศลจิตของคุณนามที่เรียนเชิญท่านอาจารย์และผู้ติดตามรวม 4 ท่าน พักผ่อนต่อที่ดานังอีก 2 คืน โดยจัดให้พักที่โรงแรมดานัง อินเตอร์คอนติเนนทัล ที่เจ้าของมีความสัมพันธ์อันดีกับคุณนาม แต่ตัวคุณนามก็กลับไปฮานอยแล้ว ไม่ได้มาอยู่ที่ดานังเพื่อพักผ่อนกับท่านอาจารย์ด้วย พวกเราทุกคนขออยู่พักผ่อนต่อ เพราะเลิอดสุพรรณมาด้วยกัน ต้องไปด้วยกันทุกแห่ง ไม่ว่าคุณทำยจะชี้ว่าอย่างไร จะบอกว่าเราต้องจ่ายตัวเครื่องบินเพิ่มในการเปลี่ยนวันกลับ หรือราคาโรงแรมจะแพงขนาดไหนก็ตาม แต่ในที่สุดคุณทำยผู้จัดก็ยอมแพ้ ยอมให้พวกเราได้พักผ่อนต่อ (ความจริงก็พักผ่อนตลอดเวลาที่ไปอยู่แล้ว) แต่บอกว่า ราคาโรงแรมแพงเกินไปไม่

สมเหตุสมผล จึงหาโรงแรมใหม่ให้พวกเราทุกคนพักในราคาที่เหมาะสม พร้อมกับจ่ายมัดจำค่าโรงแรมเรียบร้อยแล้ว

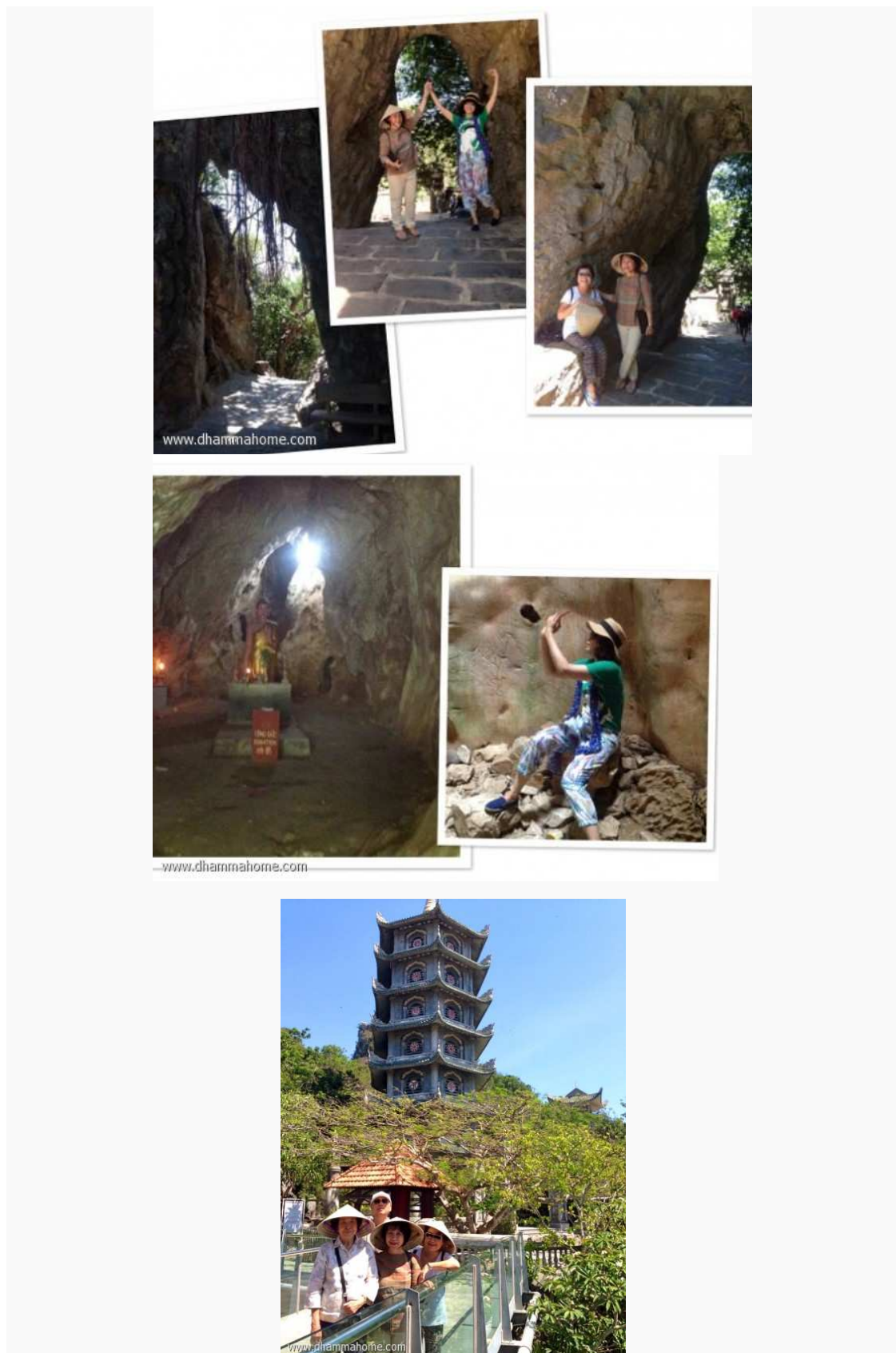

เมื่อใกล้ถึงเวลาไปเวียดนามจริงๆ ก็ส่งข่าวมาว่า คุณนามจัด Premium Villages รีสอร์ทแบบอพาร์ทเมนทริมทะเล ให้พวกเราพักฟรี จำนวน 2 หลัง มี 8 ห้องนอน (แต่เราต้องจ่ายมัดจำที่คุณทำของโรงแรมไว้ให้เราแล้ว) คุณนามมีความสัมพันธ์อันดีกับเจ้าของอีกเช่นเคย (เจ้าของเดียวกับบานาฮิลล์) รีสอร์ทนี้เพิ่งเปิดได้ไม่ถึงเดือน ใหม่เอี่ยม ทาสีขาวสะอาด แต่หลังมีสระว่ายน้ำ พวกเราเป็นแขกชุดแรกที่เข้าพัก จึงได้ทดสอบระบบต่างๆ ของรีสอร์ท ตั้งแต่สัญญาณเตือนภัยที่ดังขึ้นตอนดึก เพราะมีแมลงเข้าไปในกล่องสัญญาณ หรือน้ำไม่ไหล ไฟดับเป็นช่วงๆ แต่ก็สนุกดี และขอบคุณที่ให้พักในบ้านที่สวยงามเช่นนี้ อาหารเช้าก็หรูหามาก อาหารเย็นนั้นพวกเราไปตลาดสด ซื้อกุ้ง หอยหวาน มาให้น้องนภาทำซีฟู้ดเองในครัวทันสมัย ใหม่เอี่ยม เธอทำอาหารได้อร่อยมากทุกอย่างค่ะ

เมืองดานังเป็นเมืองใหญ่อันดับ 3 ของเวียดนาม กำลังก่อสร้างอาคารสมัยใหม่มากมาย อีกด้านของถนนริมทะเลก็ยังเห็นรั้วสังกะสีที่กั้นไว้สูง คนเวียดนามบอกว่า เป็นที่เก็บสารเคมีที่เป็นอันตรายต่อคนและสัตว์จากสงครามเวียดนาม ที่ยังไม่สามารถทำลายได้ แต่อย่างนั้นดานังก็ยังดูสะอาด น่าอยู่ มีทิวมะพร้าว หาดทรายสวยติดอันดับ 1 ใน 6 ของโลก มีทิวเขาสลับซับซ้อน และภูเขาหินอ่อน ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญของดานัง สามารถขึ้นลิฟท์ (ซื้อตั๋ว) หรือขึ้นบันไดเองก็ได้ เมื่อขึ้นไปบนเขา เห็นวิวทะเลรอบๆ เห็นสะพานข้ามแม่น้ำ ที่มีคนบอกว่า เหมือนสะพานโกลเด้นเกตของซานฟรานซิสโก

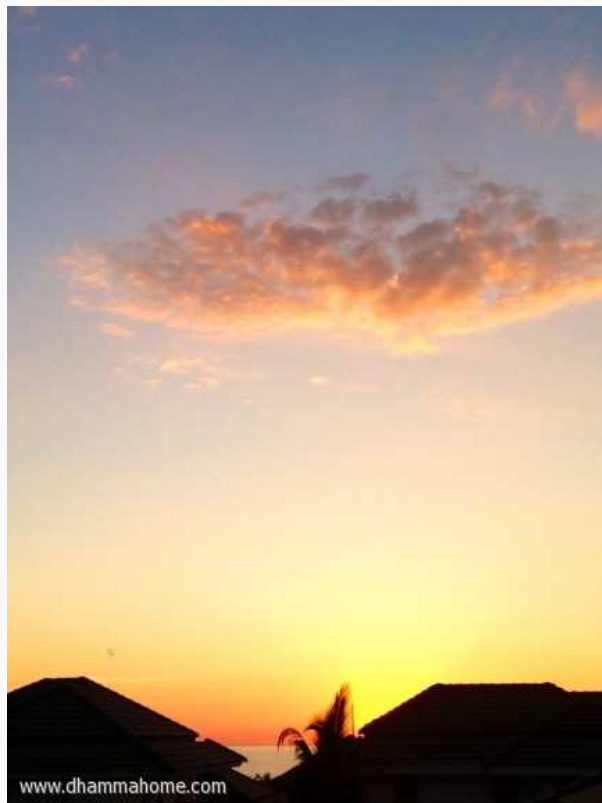

แล้วก็มีวัด และถ้าประดิษฐานพระพุทธรูปหลายถ้ำ เห็นเล็กๆ อย่างนี้ มีที่เที่ยวเยอะมาก ต้องใช้เวลา 1 วัน ไม่ใช่แค่ครึ่งวันอย่างที่คิด ตอนนี้อาจารย์เอง ผจญภัยสนุกดี เพราะคนเวียดนามส่วนใหญ่ไม่พูดภาษาอังกฤษ และถึงแม้จะพูด เราก็ฟังไม่ค่อยรู้เรื่อง จึงได้และใช้ความสามารถพิเศษเพื่อสื่อสารกันให้รู้เรื่อง สนุกมาก

ชายหาดที่รีสอร์ทนี้สวยมาก เป็นหาดส่วนตัว ไม่ค่อยมีคน แต่หาดที่อยู่ติดกันนั้น
คนเล่นน้ำกันแน่นมาก เราทั้งเล่นน้ำทะเลตอนเย็น และว่ายน้ำในสระที่บ้าน ตื่นมาชม
พระอาทิตย์ตอนเช้า แต่วันแรกตื่น 6 โมง แดดก็จัดแล้ว อีกวันจึงตื่นตี 5 ลงมาเดิน
ชายหาด เห็นคนเล่นน้ำมากมาย ชีวิตของคนเวียตนามกลางเริ่มต้นตั้งแต่ฟ้าสว่าง
จริงๆ ถ้าสว่างแล้ว แดดจะร้อนจัด ไม่เหมาะกับการงานใดๆทั้งสิ้น ชื่อเรื่อง “วันฟ้าสว่างที่
เวียตนามกลาง” จึงเหมาะสมกับเหตุการณ์โดยบังเอิญ

และเวลาพักผ่อนที่ดำนังก็น่าผ่านไป เหมือนละครอีกฉากหนึ่งของชีวิตที่ปิดฉากลง เหลือไว้แต่ความทรงจำ ถึงเหตุการณ์และสถานที่ต่างๆ แต่เมื่อสิ้นชีวิตจากความเป็นบุคคลนี้ ก็จะมีสิ่งทั้งหมด เหมือนทุกชาติที่ผ่านมา เหลือไว้แต่เพียงความเข้าใจ ธรรมะที่จะติดตามไปเป็นพืชเชื้อให้เกิดศรัทธา ศีล ภาวนา ธรรมะในชาติต่อไป ที่มีโอกาส อยู่ในประเทศอันสมควร คบสัจตบุรุษ ตั้งตนไว้ชอบ และเป็นผู้ทำบุญไว้แต่ปางก่อน คือ ได้สะสมความเข้าใจธรรมะมาแล้ว เช่นเราท่านทั้งหลายนั่นเอง

